

Allejandro Bullon

Lumea noastră încotro?

De ce au loc atât de multe inundații, cutremure, incendii, erupții vulcanice și uragane? Cum putem să facem față teroarei, devastărilor și morții, care ne întâmpină ori încotro ne întoarcem privirea? Dar confuziei pe care o întâlnesc oamenii zilnic?...

Cartea de față își propune să privească dincolo de aceste evenimente. Toate faptele aparent incoerente au o explicație rațională. Natura scăpată de sub control, răutatea oamenilor, războaiele crunte, foametea și epidemiile sunt doar partea vizibilă a lucrurilor care au loc în lume. În spatele cortinei... se afla ceva deocamdată neștiut și ascuns, dar implacabil. Ceea ce lumea noastră nu înțelege acum a fost prezis cu mai multe secole în urmă, într-o Carte. Răspunsul la aceste întrebări va schimba cursul istoriei și va influența, fără îndoială, luptele tale personale și destinul persoanelor dragi ție. Este vorba de momentul culminant al conflictului lung de milenii. Citește cartea aceasta și vei înțelege mai bine.

Bine ai venit, Ne bucurăm că ai ales să pui deoparte puțin din timpul tau prețios pentru site-ul nostru. Probabil te întrebi la fel ca multe alte persoane încotro se îndreaptă istoria? Evenimentele din jur te pun pe gânduri? Poți afla răspunsurile la aceste întrebări în cartea anului 2009: Lumea noastră încotro? Citește cartea aceasta și vei înțelege mai bine. Această carte a fost lansată de Casa de Editură Viață și Sănătate și este disponibilă pe acest site în format electronic. Dacă dorești să ai în biblioteca ta această carte sau să o dai prietenilor tăi, poți să o găsești în format tipărit la sediul și la depozitele Editurii, în toate librăriile Sola Scriptura, precum și pe site-ul.

Îți dorim lectură plăcută, și sperăm că timpul pus deoparte pentru această carte să-ți aducă mult beneficiu în viață.

Introducere.

Și le-a spus o pildă: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” (Luca 21,29-31)

Un bărbat zvelt, cu o bună condiție fizică la cei 70 de ani ai săi, cu părul și barba încărunțite de trecerea timpului și cu fața blândă, mergea liniștit.

Părea un bunic drăguț, care le ducea surprize nepoților lui. Cel puțin așa presupuneau trecătorii, când îl vedeau pășind pe străzile orașului, într-un costum negru, purtând în mână dreaptă o geantă din piele. Însă realitatea era alta. Bărbatul nu avea nici o surpriză pentru nimeni. El ducea în diplomat o bombă – adică o știre „bombă”. Era o știre care avea să revolte opinia publică din toată lumea și care avea să stârnească multe controverse. La auzul ei, o mare parte dintre oameni s-au gândit că bătrânul era nebun. Oricum, se știa că Ernie Chambers, senatorul independent al statului Nebraska, era un politician bătrân, recalcitrant și lipsit de respect. În dimineața aceea de 14 septembrie 2007, senatorul Chambers a intrat în clădirea tribunalului din districtul Douglas și a depus un dosar, prin care îl dădea în judecată pe Dumnezeu. El l-a cerut lui Dumnezeu să înceteze să mai țină lumea sub teroare. În plângerea pe care a depus-o, avocatul afro-american, care nu a profesat niciodată, l-a învinuit pe Dumnezeu că provoacă „inundații teribile, cutremure cumplite, uragane înfricoșătoare, tornade terifiante, boli pestilențiale, foamete grozavă, secete devastatoare, războaie de exterminare, malformații congenitale și altele asemenea”. El a spus că Divinitatea este responsabilă pentru „calamitățile care au ca rezultat decesul multor persoane, multe pagube și terori-zarea fără milă sau discernământ a milioane și milioane de pământeni, inclusiv a copiilor nevinovați, a bătrânilor și a infirmilor”¹ și i-a cerut Curții o hotărâre, prin care să-l ordone lui Dumnezeu să pună capăt acestei stări de lucruri. Oricât de stranie sau de irealizabilă ar putea părea, plângerea depusă de Chambers împotriva lui Dumnezeu ne vorbește despre cel puțin două lucruri: despre lipsa de respect a omului modern și, mai ales, despre anxietatea pe care o trăiesc milioane de oameni, din cauza evenimentelor care au loc în jurul lor. Într-adevăr, pe planeta noastră se întâmplă lucruri ciudate. Niciodată în istorie nu au fost consemnate atât de multe dezastre naturale, petrecute într-un timp atât de scurt. Ele au făcut una cu pământul orașe întregi și au secerat mii de vieți. Potrivit unui raport al Conferinței Internaționale ONU asupra Schimbărilor Climatice, dacă încălzirea globală va continua în ritmul actual, o pătrime dintre speciile de plante și de animale existente pe pământ ar putea dispărea până în anul 2050. Același raport ne arată că, dacă toți ghețarii din Antarctica s-ar topi, nivelul mării ar putea să se ridice cu aproximativ 61 metri.² Faptul acesta este înspăimântător, dacă ne gândim că o creștere a nivelului mării cu numai 6 metri ar inunda Londra, New York-ul și toate capitalele aflate în apropierea mării. Nu mai putem rămâne indiferenți la astfel de vești. Plângerea senatorului Chambers poate părea neserioasă sau absurdă, dar preocuparea pe care o exprimă ea este îndreptățită. Fenomenele atmosferice care amenință siguranța planetei sunt înfricoșătoare. Este posibil să existe evenimente pe care omul să nu aibă capacitatea de a le controla? Dacă nu, cum putem explica numeroasele dezastre naturale, suferința și disperarea? De ce au loc atât de multe inundații, cutremure, incendii, erupții vulcanice și uragane? Cum putem să facem față teroarei, devastărilor și morții, care ne întâmpină ori încotro ne întoarcem privirea? Dar confuziei pe care o trăiesc oamenii zilnic? Cum

putem explica faptul că atât de mulți oameni distrug fără milă viața și aspirațiile altora? De exemplu, cum este posibil ca o ființă umană, care se presupune a fi cea mai inteligentă ființă, să tragă după o mașină un copil de cinci ani, târându-l, și să-l omoare? Cum este posibil ca oamenii să răpească niște copii nevinovați, ca să-i umilească sexual și să vândă fotografiile cu ei celor din industria pornografică? Ce era în mintea celui student care a deschis focul în universitate, omorând la întâmplare mai mulți colegi și apoi luându-și viața? Ce anume îi face pe tinerii de astăzi să cheltuiască miliarde de dolari, anual, pe droguri și să susțină, astfel, marea lume interlopă? Ce caută ei cu atâta îngrâncenare și nu găsesc? De ce săvârșesc ei astfel de lucruri, deși sunt conștienți că nu fac decât să se distrugă pe ei înșiși? Ceva nu este în ordine. Trenul vieții a deraiat și se îndreaptă huruind spre o prăpastie. Cartea de față își propune să privească dincolo de aceste evenimente. Toate faptele aparent incoerente au o explicație rațională. Natura scăpată de sub control, răutatea oamenilor, războaiele crunte, foametea și epidemiile sunt doar partea vizibilă a lucrurilor care au loc în lume. În spatele cortinei acestor fapte aparent fără legătură, se află ceva deocamdată neștiut și ascuns, dar implacabil. Ceea ce lumea noastră nu înțelege acum a fost prezis, cu mai multe secole în urmă, într-o Carte. Isus a zis: „De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.” (Matei 24,32.33) Ce eveniment este aproape să aibă loc? Ce voia să spună Isus, când a rostit aceste cuvinte? Răspunsul la aceste întrebări va schimba cursul istoriei și va influența, fără îndoială, luptele tale personale și destinul persoanelor dragi ție. Este vorba despre momentul culminant al conflictului lung de milenii. Citește cartea aceasta și vei înțelege mai bine.

1 <http://www.ketv.com/news/14133442/detail.html> 2 „Climate Change, 1995: The Science of Climate Change” (Schimbările climatice, 1995: Știința schimbărilor climatice), contribuția Grupului de Analiză I la cel de-al doilea raport de evaluare al Comisiei Interguvernamentale pentru Schimbările Climatice (Cambridge: Cambridge University Press, 1996).

Care este semnul venirii Tale?

„El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și l-au zis: 'Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?'” (Matei 24,3)

Se apropia momentul crucial, ceasul suprem, în care Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Creatorul universului și proprietarul cerurilor și al pământului, avea să coboare până în străfundurile umilinței. Țintuit pe crucea păstrată numai pentru cei mai răi criminali, El avea să plătească prețul infinit pentru răscumpărarea omenirii. Prețul avea să fie propriul Lui sânge. Totuși, prin acest sânge, El avea să scoată lumea de sub puterea morții. Deasupra capetelor ucenicilor atârna un nor greu de tristețe și de suferință, ca un vestitor al nenorocirii. Dar ei nu puteau să-l vadă. Poate că erau prea firești ca să înțeleagă lucrurile duhovnicești. Domnul însă știa foarte bine că trăiau un ceas solemn. El știa că peste puțin timp avea să fie

copleșit de suferință și de singurătate, dar dorea să-i ocrotească de toate acestea. Îi iubea cu o dragoste infinită, care depășea puterea lor de înțelegere. Cum putea să-i ajute să înțeleagă și să fie pregătiți pentru evenimentul care urma să aibă loc? Relatarea biblică ne spune: „La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-l arate clădirile Templului” (Matei 24,1). „Învățătorule, uită-Te ce pietre și ce zidiri!”, l-au zis ei (Marcu 13,1). Destinul etern al omenirii avea să se decidă în numai câteva ore, însă ucenicii erau preocupați de lucrurile materiale – de clădirile Templului din Ierusalim. Minte omului este fascinată de lucrurile strălucitoare, de ceea ce poate percepe prin intermediul simțurilor. Ochii ucenicilor vedeau Templul și mâinile lor puteau pipăi pietrele lui șlefuite. Ei puteau să admire mobilierul și decorațiunile din aur și coloanele lui trainice. Au trecut de atunci douăzeci de secole, însă oamenii au rămas la fel de fascinați de lucrurile pe care le pot percepe cu ajutorul simțurilor. Prin urmare, dimensiunea spirituală a vieții continuă să le scape din vedere. Ne apropiem din nou de un punct critic în istoria lumii. Însă evenimentele decisive, care bat la ușă, par ne semnificative pentru natura noastră umană. Vine peste noi sfârșitul vremii, dar, la fel ca ucenicii de altădată, nu suntem conștienți de aceasta. Ne concentrăm întreaga atenție asupra lucrurilor pe care le putem vedea cu ochii noștri: războaiele, violența, cutremurele, uraganele, încălzirea globală, calamitățile și nedreptatea, care abundă în jurul nostru. Altceva nu mai putem vedea și nici nu reușim să prindem semnificația lor. De aceea, căutăm soluții omenești simple, care să alunge umbrele întunecate de deasupra pământului. În acea ocazie, răspunsul dat de Isus i-a contrariat pe ucenici: „Vedeți voi toate aceste lucruri?”, i-a întrebat El. „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” (Matei 24,2). La auzul acestor cuvinte, ucenicii au tras concluzia că El Se referea, probabil, la cataclismul care avea să aibă loc la „sfârșitul veacului”, din moment ce declarase că, într-o zi, acea clădire magnifică avea să zacă în ruine. În mintea lor nu putea să încapă altceva. Isus le vorbise despre revenirea Sa, iar ei au dedus că Templul din Ierusalim avea să fie distrus în vremea aceea, la sfârșitul veacului. Pentru ucenici, gândul acesta era totuși dureros. Îi deranja într-un fel pe care nu și-l puteau explica. Toate speranțele lor de-o viață se îndreptaseră spre îndepărtarea jugului roman, atât de urât de națiunea lor. Generații la rând îl așteptaseră pe Mesia, Cel care avea să preia controlul asupra Templului și să conducă poporul la victorie. Acum, Isus le spunea că Templul va ajunge o ruină. Ucenicii lăsaseră totul ca să-L urmeze pe Isus. Îl primiseră ca Domn al vieții lor. Dar acum Isus părea obsedat de moarte și de distrugere. Oricât se străduiau, nu puteau să priceapă ce vroia El să le spună. În după-amiaza aceleiași zile, au coborât împreună în Valea Chedron, cu sentimentul că pășesc în valea morții, triști, înaintând ca într-o procesiune tăcută și solemnă. Cuvintele lui Isus îi tulburau, dar nu aveau curajul să îl întrebe nimic. Și-au continuat drumul, urcând pe Muntele Măslinilor cu sufletul răscolit. După ce s-au așezat pe coama muntelui, au abordat din nou subiectul despre distrugerea Templului, deschizându-și inima înaintea lui Isus: „Spune-ne,

când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24,3) Atunci, Domnul a început să le înfățișeze tabloul stării lumii de dinaintea revenirii Sale pe pământ. Le-a vorbit despre războaie, despre vești de războaie, despre cutremure, despre hristoși mincinoși și despre persecuția care urma să vină. Isus dorea să le transmită ucenicilor un mesaj special. Ei aveau să fie martorii furiei romanilor, care aveau să distrugă Templul din Ierusalim, la aproape 30 de ani după aceea. O parte dintre semnele din Matei 24 fac referire la ceea ce urma să se întâmple înainte de distrugerea Templului. Însă Isus vrea să ne transmită și nouă un mesaj și de aceea El a prezis ceea ce va avea loc la sfârșitul lumii. Oamenii de astăzi, la fel ca și cei din vremea lui Isus, trebuie să se grăbească să citească printre rânduri, să privească dincolo de evenimentele curente înfiorătoare și să le înțeleagă semnificația. Semnele revenirii lui Hristos, așa cum sunt ele prezentate în Biblie, reprezintă o descriere fidelă a stării actuale, un tablou al lumii contemporane și al conflictelor ei neîntrerupte, în care omenirea luptă împotriva ei însăși și în care natura, în furia ei oarbă, se scutură, ca un cal sălbatic, de abuzurile oamenilor. În cele ce urmează, vom descrie lucrurile care se întâmplă astăzi, evenimentele care vor fi tot mai frecvente odată cu apropierea sfârșitului. Vom descoperi un mesaj urgent, dar și plin de speranță: anunțarea venirii unei zile noi, într-o lume nouă. Planeta noastră pare învăluită într-un mare întuneric. Umbrele ne înconjoară amenințător. Totuși ele sunt și încurajatoare, fiindcă sunt dovada că Împăratul vine. El va veni în curând, în glorie. Experiența ne învață că ziua aceea este cu atât mai aproape, cu cât întunericul este mai dens. Întunericul acesta trebuie să ne inspire multă speranță. Știu din proprie experiență cât de mult contează o astfel de speranță. Într-o noapte, m-am rătăcit în junglă și am avut nevoie de ea. Călătorisem toată ziua și eram sfârșit de oboseală. Ghidul indian care mă însoțea s-a gândit că cel mai bine ar fi să dormim pe malul râului.

— Mâine va fi o nouă zi, mi-a spus el, și te vei simți mai bine. N-are rost să mergem prin întuneric. Așadar, ne-am oprit. Aveam senzația că întunericul se amesteca efectiv cu aerul pe care îl respiram și îmi dădea fiori pe șira spinării. Toți trecem prin astfel de nopți apăsătoare și dezolante. Poetul mistic Sfântul Ioan al Crucii le numea „noptile negre ale sufletului”. Noaptea aceea petrecută în junglă a fost pentru mine ca o noapte fără sfârșit. Nu puteam să dorm. Zgomotele din jur și umbrele nopții păreau amenințătoare. Pe la 4 sau 5 dimineața, l-am întrebat pe ghid dacă mi se părea mie sau, într-adevăr, se făcea și mai întuneric.

— Nu ți se pare, mi-a răspuns el. Așa este, s-a făcut și mai întuneric. Asta înseamnă că peste câteva minute răsare soarele. Chiar așa s-a întâmplat. După zece minute, am zărit primele raze de soare, iar după alte câteva, soarele se ridica deasupra orizontului. Razele lui plăcute mi-au dat curaj și m-am simțit din nou în siguranță. Noaptea lumii acesteia devine tot mai întunecată. Durerea, suferința și moartea ne învăluie. Nedreptatea, nenorocirea și foametea sunt la tot pasul. Uneori, ni se pare că totul este pierdut. Dar nu este așa. Bezna lumii va dispărea în curând. Lumina unei noi

zile se va revărsa dinspre orizont. Îl așteptăm pe Isus să revină, dar El este cu noi până atunci. „Rămâi lângă Mine”, ne spune El prin Duhul Sfânt. „Ai încredere că voi fi alături de tine când vei trece prin ceasurile întunecate care vor veni.” Care este decizia ta? Vei accepta invitația Sa? Răspunsul îți aparține.

Războaie și vești de războaie „Când veți auzi despre războaie și vești de războaie, să nu vă înspăimântați, căci lucrurile acestea trebuie să se întâmple. Dar încă nu va fi sfârșitul. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății... Aceste lucruri vor fi începutul durerilor.” (Marcu 13,7.8)

Copilul se uita speriat la bărbatul cu cagulă neagră. Arma îndreptată spre capul lui îl umplea de groază și îl făcea să tremure. Nu avea curajul să se uite la sticla cu lichid galben pe care o ținea în mâna stângă. De disperare, a izbucnit în plâns. Ce putea să facă un copil de șase ani într-o astfel de situație, decât să plângă?

— Bea sau te omor! Glasul bărbatului solid suna amenințător. Ivan nu a avut de ales, decât să-și bea urina. Putem să găsim cuvintele care să descrie o astfel de scenă? Orice am spune ar fi prea mult sau poate prea puțin. Mai bine să ne prefacem că așa ceva nu s-a întâmplat. Poate că, în felul acesta, vom fi mai puțin stânjeniți să admitem că și noi suntem oameni și că rasa umană a decăzut cu mult sub nivelul animalelor. Întâmplarea aceasta a avut loc într-o zi de miercuri, pe 1 septembrie. Orologiul din clădirea principală a școlii elementare arăta ora 9:40 dimineața. Era o zi obișnuită de vară. În școală, elevii, profesorii și părinții se pregăteau pentru deschiderea „Festivalului învățături”. Deodată, s-au auzit împușcături, urmate de înjurături, amenințări și lovituri cu pumnul. Într-o fracțiune de secundă, 32 de bărbați și femei, înarmați până în dinți, cu fețele acoperite cu cagule, au preluat controlul asupra școlii. După câteva minute, au luat 1.300 de ostatici.¹ Intrușii i-au dus pe ostatici în sala de sport a școlii și au început să împrășteie o cantitate enormă de explozibil, ca să se protejeze în caz de atac. Forțele speciale de securitate ale armatei naționale au încercuit școala imediat, gata să pătrundă în clădire la prima mișcare greșită a teroriștilor. Ostaticii nu vor uita niciodată cele trei zile de groază petrecute acolo. În școala lor pașnică a apărut, dintr-odată, războiul. Isus a spus, cu mult timp în urmă: „Veți auzi despre războaie și vești de războaie” (Matei 24,6). Acesta avea să fie unul dintre semnele care vor anunța revenirea Sa pe pământ. La început, invadatorii nu au cerut nimic. Doar au amenințat că vor ucide 20 de ostatici de fiecare dată când forțele securității vor răni pe unul dintre ai lor. Liderul lor a anunțat presa că nu le vor da copiilor nici hrană, nici apă. Unii copii au povestit mai târziu că, dacă cereau apă, teroristul îi forța să-și bea urina. Vineri, pe 3 septembrie, a fost o zi caniculară. Copiii se sufocau în sala de sport. Nimeni nu-și putea imagina ce tragedie avea să se întâmple. (La numai 93 de zile după acest incident, o altă tragedie de dimensiuni catastrofale avea să zguduie lumea: un tsunami avea să șteargă de pe fața pământului orașe întregi și avea să secere 200 000 de vieți.) Lumea întreagă aștepta să vadă cum va evolua atacul asupra acelor copii nevinovați.

Deodată, a explodat o bombă. Sala de sport s-a umplut de țipete de spaimă. Forțele speciale au profitat de momentul de panică și au pătruns înăuntru, ca să preia controlul. Mirosea greu a praf de pușcă, a sânge și a moarte și se auzeau urlete de groază și disperare. Starea de criză a luat sfârșit. Rezultatul final: 376 de morți și 700 de răniți. Însă incidentul acesta nu a fost decât primul strop al unei ploii torențiale. Unii oameni se lovesc și se omoară unii pe alții aproape fără nici un motiv. Chiar în timp ce scriu aceste rânduri, la știri se anunță că o femeie însărcinată a fost atacată de trei bărbați. Aceștia spun că se grăbeau să ajungă undeva și că ea nu s-a dat la o parte din calea lor. Însă le-a luat mai mult timp ca să o bată, decât dacă ar fi așteptat o secundă ca ea să se dea la o parte! Ne-am obișnuit să trăim într-un climat al ostilităților permanente. Cel mai recent conflict armat ne-a costat deja viața a mii de oameni nevinovați, care nu aveau nici o legătură cu interesele politice ale părților implicate. La început, fiecare dintre noi am urmărit cu aviditate șirul evenimentelor conflictului. Acum, în ciuda faptului că zi de zi mor zeci de persoane, oamenii și-au pierdut interesul. A devenit o rutină la care nu mai luăm seama. În zilele noastre, oricine poate transporta o bombă. Inamicii sunt peste tot. Toți oamenii sunt înspăimântați. Odată călătoream cu avionul și pasagerul de lângă mine mi-a spus:

— Războaie au fost pe pământ de când au apărut oamenii! Nu l-a ucis Cain pe fratele lui, Abel? De ce se spune că „războaiele și veștile de războaie” sunt un semn al celei de-a Doua Veniri? Fără îndoială că acest lucru este adevărat. De la apariția păcatului în lume, oamenii au trăit dintotdeauna ca într-un neîncetat război. Starea aceasta este rezultatul luptelor lor interioare, al conflictelor și al nefericirii lor, al înstrăinării lor de Dumnezeu. Totuși, niciodată în istoria omenirii nu au existat atât de multă tensiune și violență ca în zilele noastre. Secolul trecut a fost zguduit de două conflicte armate teribile. Până atunci, lumea nu mai cunoscuse o distrugere de asemenea proporții. Primul Război Mondial a făcut 10 milioane de victime, iar al Doilea Război Mondial, 55 milioane. În 1945, William Ripley spunea, într-o emisiune radio transmisă din Hiroshima, după explozia primei bombe atomice: „Mă aflu în zona unde a început sfârșitul lumii.” Totuși, războaiele acestea nu au fost semnul sfârșitului. Isus a spus: „Când veți auzi despre războaie și vești de războaie, să nu vă spăimântați, căci lucrurile acestea trebuie să se întâmple. Dar încă nu va fi sfârșitul.” (versetul 7) Situația tulbure în care trăim astăzi nu este dată numai de evenimentele internaționale. Factorul care subminează structura fundamentală a celor mai multe țări îl reprezintă conflictele interne. Războaiele internaționale sunt o excepție. Dintre cele 56 de conflicte armate importante, consemnate în ultimul deceniu, numai 3 au avut loc între state diferite. Toate celelalte au fost lupte interne, deși în 14 dintre ele au intervenit forțe armate străine.² Pe de altă parte, începutul secolului trecut a fost dominat de războaie între țări bogate. Marea majoritate a conflictelor actuale au loc între statele sărace ale lumii. Națiuni care de-abia reușesc să supraviețuiască își risipesc cele mai prețioase resurse în luptele civile.³ Studiile specialiștilor arată că există o relație clară între conflictele armate și foametea din lume. Una o determină

pe cealaltă. Recesiunile economice aruncă milioane de oameni în sărăcie, iar foametea este consecința dezastrelor naturale și a războaielor.⁴ În zilele noastre, multe țări suferă din cauza conflictelor interne, provocate de așa-numitele gherile ale răzbunării. Conflictele interne au loc, în general, în zonele rurale, unde țăranii fără apărare, care de-abia reușesc să se întrețină, îndură consecințe dezastruoase. Oamenii care suferă cel mai mult sunt cel mai puțin răspunzători pentru ceea ce se petrece. Gherilele blochează producerea de alimente și supun populația la înfometare, jefuind recoltele, vitele și rezervele de alimente ale țăranilor. Acțiunile frecvente ale revoluționarilor înarmați îi împiedică pe oameni să muncească, afectează agricultura și suspendă transportul de mărfuri către piață. Numeroasele facțiuni îi forțează pe tineri să li se alăture în luptă, lipsind astfel sectorul productiv de mâna de lucru. În consecință, oamenii suferă de foame mult timp după consumarea conflictului. Ce se poate face în zonele în care alimentele au fost distruse, oamenii au fost omorâți sau răniți, populația s-a retras din calea pericolului și pagubele aduse mediului sunt ireparabile?⁵ Și mai periculoase sunt minele plantate pe suprafața terenurilor agricole, care ucid oamenii sau îi mutilează și care îi descurajează să se apuce de agricultură chiar și la zeci de ani după încetarea conflictului. După al Doilea Război Mondial, mulți erau încrezători că lumea se va bucura de pace. În anii care au urmat, investițiile în armament au scăzut cu 37 de procente, iar oamenii vorbeau despre pace și despre armonia internațională.⁶ Toate acestea s-au dovedit a fi o iluzie! Profetia biblică a prezis că lucrurile vor merge din rău în mai rău: „Când vor zice 'Pace și liniște!', atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei” (1 Tesaloniceni 5,3). Chiar așa s-a și întâmplat. Visul s-a întrerupt brusc în 1988. Începând cu acest an, comerțul cu arme a scăpat de sub control peste tot în lume. În prezent, suma totală a vânzărilor se ridică la cifra revoltătoare de 835 miliarde de euro pe an. Adică de 15 ori mai mult decât suma totală cheltuită pentru ajutoare umanitare și acte caritabile. Vestea cea mai rea este că suma aceasta este cea mai ridicată în țările cele mai sărace din lume. Comenzile în comerțul cu armament au crescut exponențial în ultimii ani. În mod uluitor, cei cinci furnizori principali de armament sunt membri permanenți ai Consiliului de Securitate al ONU. Credeți că în situația aceasta va mai fi pace în lume?⁷ „Dar eu nu văd lucrurile așa”, mi-a spus un student, zilele trecute. Poate că ești de aceeași părere, mai ales dacă locuiești într-o zonă unde nu au loc lupte de gherilă. Dar poate că te-ai obișnuit cu alt tip de violență, de care ești pe deplin conștient. Îți este teamă să treci prin locuri întunecoase odată cu lăsarea nopții, chiar dacă te afli în cartierul tău? Există în orașul tău locuri unde nu îndrăznești să te aventurezi nici măcar în timpul zilei? Violența urbană, un război fără sfârșit, face permanent parte din viața oamenilor care locuiesc în orașele mari ale lumii. Am ajuns să credem că războaiele se duc astăzi numai în Orientul Mijlociu sau în regiunile muntoase izolate, unde se ascund trupele de gherilă. Este adevărat că cel mai grav război din prima parte a secolului XXI a făcut 226 000 de victime. Numărul morților din timpul invadării acestei țări se ridică la 11 405, între care soldați, membri ai gherilei

și civili. Însă într-un alt stat din lume are loc un război tăcut, de-abia menționat în știrile din presă. El face anual 48 000 de victime.⁸ În decursul a cinci zile, pe străzile pline de violență ale acestei țări mor 240 000 de oameni. Crima organizată a reușit să paralizazeze o întreagă metropolă, luând viața a 20 de polițiști în fiecare zi. Furtul de camioane domină șoselele, traficul de droguri ține sub stăpânire populația săracă și traficul de armament și contrabanda sunt în continuă creștere. Toate acestea produc panică în rândurile cetățenilor. În ciuda acestor fapte, țara nu este în „stare de război”.⁹ O altă mare metropolă se înscrie în lista celor mai periculoase orașe ale lumii, în ea având loc, în medie, 500 de răpiri pe lună (peste 16 zilnic). În orașul acesta, industria răpirilor costă 70 milioane de dolari pe an, iar clasa de mijloc este obligată să poarte în mașini un echipament special, alături de accesoriile obișnuite.¹⁰ Situația este similară în multe alte orașe mari ale planetei. Anul trecut, peste 4,2 milioane de orașeni au fost victimele unor infracțiuni. Orice altă metropolă din lume prezintă statistici la fel de uluitoare. Pentru milioane de oameni, violența stradală este o parte a vieții lor zilnice.¹¹ Observăm că prezicerea lui Isus se împlinește în fiecare zi. Războaie și vești de războaie, conflicte fratricide și distrugerii nesăbuite au loc peste tot. Oamenii cu judecată de pretutindeni încearcă să înțeleagă ce se întâmplă, dar nu reușesc. În anul 1984, am susținut o evanghelizare publică pe Stadionul Național din Lima, Peru. Seară de seară, pe stadion veneau patruzeci de mii de oameni, dornici să audă vestea bună a Evangheliei. O lună mai târziu, am primit o scrisoare de la un membru al mișcării de gherilă care a produs atât de multă suferință poporului meu. „Am venit la Stadionul Național nu pentru că eram interesat să vă ascult”, scria el. „Am venit acolo trimis de grupul meu, pentru o anumită misiune. Suntem prezenți peste tot, ca să vedem și să auzim totul. Am venit la stadion ca să îndeplinesc o misiune de rutină. Nu sunt un om rău. Sunt doar un visător. Visez la o țară liberă, în care copiii să se nască plini de speranță și nu condamnați la o viață de exploatare și de suferință. Din nefericire, pentru a avea o astfel de țară, este nevoie să distrugem societatea existentă. În scopul acesta, am socotit că era de datoria mea să plătesc prețul: adică vărsarea de sânge nevinovat. Însă în seara aceea v-am auzit vorbind despre Isus. Am înțeles că tot sângele care era necesar fusese deja vărsat pe crucea de pe Calvar. Dar acum ce să fac cu amintirea crimelor mele? Ce să fac cu coșmarurile pe care le am, de fiecare dată când încerc să adorm? Cum să-mi scot din minte chipurile oamenilor nevinovați care m-au rugat în genunchi să nu îiucid? Cui să îi vorbesc despre durerea mea, despre trecutul meu, despre teribila povară a vinovăției mele?” Iată strigătul de disperare al sufletului omenesc: Ce să fac? Cine mă va ajuta? În vârtejul luptelor și al nenorocirilor, te invit să ascuți glasul blând al lui Isus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14,27). În vremurile tulburi în care trăim, invitația aceasta este binevenită. Vrei să o accepți? Răspunsul îți aparține.

1José Eduardo Varela, „O masacre dos Inocentes”, Revista VEJĂ, nr. 1 870 (12 septembrie 2004). 2Sigrun Mogedal, Ministrul Afacerilor Externe al

Norvegiei, „The Economics of Civil War” [Economia războiului civil], document prezentat cu ocazia Conferinței Băncii Mondiale asupra Economiei și Politicii Războiului Civil, Oslo, Norvegia (2001). 3Idem. 4„Declarația de la Roma privind securitatea alimentară mondială: Declarația și planul de acțiune al Conferinței la nivel înalt, privind securitatea alimentară mondială”, (Organizația pentru Alimentație și Agricultură [FAO], 10-13 iunie 2002). 5Din 1989 până astăzi, peste 4 milioane de oameni au murit în urma conflictelor violente și alți 37 de milioane au fost nevoiți să se refugieze. Minele fac peste 25 000 de victime în fiecare an, împiedicând reconstrucția și dezvoltarea (Banca Mondială, 2000). 6Datele despre cheltuielile militare și despre comerțul cu armament provin din următoarele surse: Conversion Survey, 2001 (Bonn: International Center for Conversion, 2001); The Military Balance 2001-2002 (International Institute for Strategic Studies); Data Base of World Military Expenditure and Arms (Arms Control and Disarmament Agency of the United States). 7Juan Carlos Casté, „World Food Conference,” [Conferința mondială asupra alimentelor] Rome, 1974; www.catolicismo.com.br/8”Violencia: O Qué fazer?”, <http://opiniaopublica.com.br/interna.php> 9Idem. 10”Industria do Secuestro Asola América Latina”, www.forumseguranca.org.br/ 11”Situación actual de la delincuencia en México”, www.campusanuncios.com/detanuncio-91009X-situacion-actual-Madrid.html.

Hristoși mincinoși și profeți mincinoși „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” (Matei 24,24)

Fiecare mișcare pe care o face este îndelung studiată, iar în cuvântările lui îmbină ironia cu gesturile de bravadă. La încheietura mâinii poartă un ceas cu diamante, călătorește din loc în loc cu automobile luxoase și locuiește într-o vilă în valoare de 7 milioane de dolari. El declară că este Hristos reîntrupat. Când este întrebat de ce poartă haine scumpe, dacă Isus a umblat pe pământ îmbrăcat într-o haină veche și încălțat cu niște sandale uzate, el răspunde:

— La prima mea venire, misiunea mea era să sufăr și să mor. Acum m-am întors ca să domnesc. Născut în Puerto Rico, José Luis Miranda are pe braț două tatuaje cu numărul 666. El pretinde că este și Hristos și antihrist, întrucât mesajul pe care îl prezintă este diferit de cel transmis de Isus cel suferind. Acum, potrivit spuselor lui Miranda, el este „un împărat reîntrupat și plin de biruință”.¹ Și nu este singurul. Într-o casă din Boqueirao, Curitiba, în Brazilia, se dă la o parte o cortină și îți apare înaintea ochilor fostul negustor de legume Luri Thais, în vârstă de 49 de ani, înveșmântat într-o tunică albă și o mantie roșie, care poartă pe cap o coroană de spini și ține în mâna stângă un sceptru. Stă așezat pe un tron și declară cu o voce gravă:

— Eu sunt Inri Hristos, fiul lui Dumnezeu, Hristos reîncarnat, calea, adevărul și viața.² În decurs de câțiva ani, acest „Inri Hristos” a călătorit în toată lumea. După ce a fost alungat din Anglia, s-a dus în Franța. În ultimii ani, s-a stabilit în Brazilia. În același timp, într-un colț îndepărtat al Siberiei, într-un sătuc numit „Casa Răsăritului”, un om blând, îmbrăcat într-o tunică

albă, cu părul lung și șaten și cu un zâmbet timid și enigmatic, declară că el este Hristosul și că s-a întors să salveze omenirea. Însă nu afirmă aceste lucruri înaintea oricui, ci numai înaintea discipolilor lui, care se numără cu miile și care i se închină ca unui dumnezeu adevărat. Ei cred că el este Isus Hristos reîntrupat. Numele lui de botez este Serghei Torop, un fost soldat rus. El se autointitulează „Visarion” și spune că este „dătătorul de viață nouă”. Kevin Sullivan, un jurnalist din Statele Unite, a publicat, în The Washington Post, un interviu cu câțiva dintre discipolii lui Visarion. Declarațiile lor l-au surprins pe Sullivan. Lulă Derbina, spre exemplu, a lucrat ca translator pentru Crucea Roșie și a găsit în Visarion ceea ce a căutat toată viața:

— Cred din toată inima că el este Isus Hristos. Sunt sigură de acest lucru, după cum sunt sigură că pot să respir, a mărturisit ea. Galina Oshepkova, 54 de ani, a divorțat de curând și are în întreținere doi copii. Odată, cineva i-a arătat un videoclip în care Visarion declara că s-a întors pe pământ pentru că oamenii au uitat cuvintele și învățăturile pe care le-a dat cu 2000 de ani în urmă.

— Inima îmi bătea cu putere și am fost convinsă că este adevărat. El este cel adevărat. El este a doua întrupare a lui Hristos.³ Isus a indicat un alt semn al revenirii Sale pe pământ: apariția hristoșilor mincinoși. Însă este clar că nu s-a referit numai la cei despre care tocmai am vorbit sau la zecile de persoane care au apărut de-a lungul istoriei și care vor mai apărea în viitor. El a mai spus că vor apărea și proroci mincinoși: oameni care cred că Dumnezeu i-a trimis să ofere soluții de moment la problemele noastre. Ei ne făgăduiesc vindecare miraculoasă și prosperitate financiară. Mulți dintre ei pretind că binecuvântările sunt puse deoparte pentru cei care au „credință”, o credință evaluată în funcție de suma de bani trimisă. Astfel de „profeți” și-au făcut apariția tot mai des în ultimii ani. În fiecare zi mai apare câte unul. Ei au învățat cum să utilizeze radioul, televiziunea și alte mijloace de informare în masă. Unii dintre ei au construit adevărate imperii financiare. Argumentele pe care le folosesc sunt „mărturiile” persoanelor care pretind că au trăit o minune. Aceștia utilizează citate din Biblie pentru a susține că „nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el” (Ioan 3,2). Iată ce a spus Isus despre ei: „Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci, le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.'” (Matei 7,21-23) Cum este posibil ca oamenii care fac miracole și lucruri extraordinare în Numele lui Isus să nu primească aprobarea Sa? Răspunsul se găsește în text: Ei nu au făcut niciodată voia Tatălui. Dimpotrivă, ei au acționat potrivit cu viziunea lor asupra lucrurilor și după mintea lor. Într-un anume sens, toți acești profeți mincinoși și oameni care se dau drept Hristos nu fac altceva decât să împlinească profeția. Pe de altă parte, problema nu se rezumă la niște oameni înșelați și la niște indivizi care profită de credulitatea și de fanatismul altora. Când a vorbit despre hristoșii mincinoși,

Isus a spus că ei „vor face semne mari și minuni, până acolo, încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși”. (Matei 24,24) Cei aleși – oamenii care au acceptat invitația lui Dumnezeu de a renunța la minciună și la înșelăciune, la tot ce este fals, și de a trăi în conformitate cu adevărul – nu vor fi înșelați cu ușurință de o vindecare miraculoasă și nu vor crede doar pe baza faptului că cineva declară că este Isus reîntrupat. Dacă este posibil ca până și oamenii luminați să fie înșelați este pentru că problema este mai serioasă decât ne-am imaginat. Cuvântul cheie este „să înșele”. Conform spuselor lui Isus, în zilele din urmă, va exista o înșelăciune atât de iscusită, atât de intensă, încât va reuși să prindă milioane de oameni. Cine se află în spatele acestei înșelăciuni și cum va apărea ea? Biblia ne dă răspunsul. În cartea Apocalipsa, aflăm că tatăl minciunii, specialistul în înșelăciune din zilele din urmă, va fi același care a reușit la început să atragă de partea lui, cu minciunile și ademenirile lui, o treime dintre îngeri. Apostolul Ioan a văzut acest eveniment într-o viziune: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (Apocalipsa 12,9) Observați că una dintre trăsăturile acestei ființe rele este faptul că „înșală întreaga lume”. Fiind un specialist în înșelăciune, el îi determină pe oameni să îl urmeze, iar aceștia cred cu adevărat în învățăturile lui și sunt convinși că el are dreptate. Strategiile la care recurge pentru a îndupleca mulțimile să-l urmeze fără împotrivire sunt ademenirea și minciuna. Isus l-a descris astfel pe înșelătorul: „[El] nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8,44) Ultima bătălie, care în cartea Apocalipsa se numește „Armagedonul” și care va avea loc chiar înainte de revenirea lui Hristos, nu va fi un conflict armat între Orient și Occident sau între socialism și capitalism. Ultima bătălie din istorie se va da între realitate și ficțiune, între adevăr și eroare, între bine și rău. Iar câmpul de luptă este inima omului. Vrăjmașul este un mincinos prin însăși natura lui și, în ultimele zile ale istoriei, se va strădui să înșele cât mai mulți oameni posibil, inclusiv pe cei mai prevăzători. Fără îndoială că nu se va înfățișa așa cum este în realitate. Dacă ar face aceasta, nimeni nu l-ar crede. Apostolul Pavel spune că vrăjmașul se va deghiza: „Chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină.” (2 Corinteni 11,14) Dacă el se „prefacă” într-un „înger de lumină”, aceasta înseamnă că se va da drept o persoană spirituală, religioasă, drept un făcător de minuni. Altminteri, nu ar reuși să păcălească atât de mulți oameni cu șiretlicurile lui. Apostolul Pavel arată cum va încerca înșelătorul să își atingă scopurile: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos..., vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede... Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește 'Dumnezeu' sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2,1-4) Aici ni se oferă o cheie esențială pentru înțelegerea problemei. Apostolul declară că, înainte ca Domnul Isus să Se întoarcă pe

pământ, vom fi martori ai „lepădării de credință” și ai descoperirii „omului fărădelegii”. Cine este acest om al fărădelegii? Despre ce lepădare de credință este vorba și când va avea ea loc? Pavel amintește și alte trăsături ale „omului fărădelegii”. El spune că acesta „se înalță mai presus de tot ce se numește 'Dumnezeu' sau de ce este vrednic de închinare.” Dar el se înalță mai presus de Dumnezeu nu vorbind împotriva lui Dumnezeu, ci deghizându-se, „dându-se drept Dumnezeu” și așezându-se în Templul Său. „Omul fărădelegii” luptă împotriva lui Dumnezeu, pretinzând că el însuși este Dumnezeu. Mulțimile îl cred, îl urmează și acceptă învățăturile lui. Prin aceasta însă, ele cad în apostazie – se leapădă de credința în Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui. Cunoști vreo putere religioasă contemporană care pretinde că are putere divină? Ai întâlnit vreo instituție religioasă care să pretindă că are autoritatea de a schimba ce stă scris în Cuvântul lui Dumnezeu? Ar fi înfricoșător, nu-i așa? În ziua în care vei întâlni o ființă umană care se dă drept unic reprezentant al lui Dumnezeu, să știi atunci că s-a împlinit profeția biblică. Isus a spus că, în preajma revenirii Sale, vom vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, 'așezată în locul sfânt' – cine citește să înțeleagă!” (Matei 24,15) Cuvintele „cine citește să înțeleagă” sunt o precizare care ne arată că nu toți vor înțelege. Depinde de atitudinea cu care căutăm adevărul. Dumnezeu Se descoperă numai aceluia care Îl caută cu sinceritate și smerenie. Ce este această „urâciune a pustiirii” despre care a vorbit prorocul Daniel? Ca să aflăm răspunsul la această întrebare, trebuie să deschidem la cartea lui Daniel. Acolo ni se spune despre o putere religioasă care „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7,25). Se spune că această putere „s-a înălțat până la oștirea cerurilor” și „s-a înălțat până la căpetenia oștirii... a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început” (Daniel 8,10-12). Demn de remarcat este faptul că, într-un anumit moment al istoriei, această putere religioasă va încerca să „schimbe vremurile și legea” și va arunca „adevărul la pământ”. De ce atâta ură față de adevăr? Pentru că în spatele acestei puteri stă tatăl minciunii. Adevărul și minciuna sunt la fel ca lumina și întunericul – ele nu au de-a face una cu cealaltă. Vrajmașul lui Dumnezeu va născoci o lege falsă și înșelătoare, ca să distragă atenția oamenilor de la legea adevărată.⁴ Toate acestea le va face folosind armele lui speciale: înșelăciunea și ademenirea. Înșelăciunea este cuvântul cheie pentru înțelegerea planului lui Satana. Dicționarul ne prezintă următoarea definiție pentru a înșela: „A da minciuna drept adevăr; a determina pe cineva să creadă și să susțină o eroare”. Astfel, înșelăciunea înseamnă a induce în eroare, a duce pe cineva în rătăcire. În Matei 24, Isus repetă de patru ori avertizarea împotriva înșelăciunii, spunând că ea va fi cel mai puternic instrument folosit de vrajmaș în zilele din urmă. Apostolul Pavel continuă descrierea „omului fărădelegii”, afirmând că oamenii care îl urmează vor fi pierduți, întrucât refuză să primească „dragostea adevărului” și preferă „să creadă o minciună”. Acum să răspundem la câteva întrebări: La ce adevăr se referă Pavel? Ce adevăr refuză ei să primească? Unde se găsește el? Isus a

răspuns la aceste întrebări în urmă cu mai multe veacuri, când S-a rugat pentru ucenicii Lui: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17,17). Există momente în viață când trebuie să ne luăm timp pentru introspecție. Este posibil ca înfruntarea adevărului să fie dureroasă, fiindcă adevărul ne înfățișează nenumărate posibilități care ne duc spre necunoscut și care ne inspiră teamă. Dar te-ai gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă Newton nu ar fi vrut să afle adevărul, când i-a căzut mărul în cap? Sau dacă, într-o zi, Cristofor Columb nu ar fi vrut să se avânte în necunoscut? Biblia ne spune că, în zilele de dinaintea revenirii lui Hristos, mulți oameni vor prefera să creadă o eroare. Probabil că ea este mai comodă și mai puțin dureroasă decât adevărul. Așa cum bolnavul de cancer preferă ca medicul să-i spună altceva despre starea lui de sănătate, în speranța că în felul acesta va scăpa. Dar apostolul a văzut mai mult decât atât. El a spus că „omul fărădelegii”, adică „omul păcatului”, va născoci cea mai mare și mai îndrăzneată stratagemă din istorie, o capodoperă a înșelăciunii: el va imita revenirea lui Hristos. Apostolul spune că apariția aceasta „se va face prin puterea lui Satana, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți (2 Tesaloniceni 2,8-10). Să remarcăm că apostolul vorbește aici despre o contrafacere, despre o imitare atât de iscusită a revenirii lui Hristos, încât până și poporul lui Dumnezeu este amăgit. Merită subliniat cuvântul „arătarea” din versetul 9. În grecește, este cuvântul parousia. Pavel îl folosește când se referă la înșelăciunea „omului fărădelegii” și este același cuvânt care apare în Noul Testament cu referire la apariția glorioasă a Domnului Isus Hristos. Este oare o simplă coincidență? Bineînțeles că nu. Apostolul a ales în mod intenționat același cuvânt ca să scoată în evidență imitația perfectă a revenirii lui Hristos de către acest „om al fărădelegii”. Cel rău a plănuit cu mare grijă fiecare amănunt, din dorința de a determina mulțimile să creadă că imitația lui este a doua venire a lui Isus. Aceasta va fi capodopera înșelăciunii lui Satana. El pregătește lumea în acest scop chiar în clipa în care citești aceste rânduri. Ai observat care este tema populară a filmelor, a cărților, a jocurilor electronice pe care le cumpără milioane de oameni? Trăim într-o societate care soarbe cu nesaț poveștile despre magie, supranatural și extraterestri. Copiii ajung să creadă că lucrurile acestea sunt reale. Pe de altă parte, să nu uităm de fenomenele paranormale care au loc în spiritism. De ce n-ar crede lumea într-un duh rău care se dă drept Hristos și care face lucruri spectaculoase? Ai sesizat, probabil, două idei în acest text. Mai întâi, această falsă parousia se face „prin puterea lui Satana”. În spatele ei se află o putere supranaturală. Este răul în persoană. Deși este însoțită de semne și de minuni, ea este o apariție mincinoasă. Ioan subliniază acest lucru când descrie puterea lui Satana, în cartea Apocalipsa: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia” (Apocalipsa 13,13.14). Puterea lui Satana îi amăgește pe

locuitorii pământului. Semnele și minunile lui îi conving pe oameni. Ei confundă înșelăciunea cu adevărul lui Dumnezeu. De aceea, semnele și minunile nu sunt neapărat o dovadă că Dumnezeu este cel care le face. Acestei ființe rele „i-a fost dat” să facă miracole. Dumnezeu i-a permis să facă minuni. În consecință, omul riscă să fie amăgit și să ajungă instrumentul răului, crezând că lucrează în Numele lui Isus, îndeosebi acolo unde sunt prezente forțe supranaturale. A doua idee pe care o subliniem în acest text este aceea că înșelăciunea are succes la cei care nu au „dragostea adevărului”, care nu studiază cu ardoare Cuvântul lui Dumnezeu și care nu sunt dispuși să îl primească și să îl asculte. Indiferent de motivele pentru care nu îl acceptă, fie din teamă, fie din prejudecată, ei refuză să primească adevărul care se găsește numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Din cauza contrafacerii venirii Sale, Isus i-a avertizat pe ucenici: „Atunci, dacă vă va spune cineva: 'Iată, Hristosul este aici sau acolo', să nu-l credeți... Deci, dacă vă vor zice: 'Iată-L în pustie', să nu vă duceți acolo! 'Iată-L în odăițe ascunse', să nu credeți.” (Matei 24,23.26) În urmă cu puțin timp, am stat de vorbă cu Armando Juárez, un scriitor mexican care trăiește în Statele Unite. El mi-a spus:

— Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă, într-o zi, o navă spațială ar ateriza într-una dintre capitalele lumii. Toate canalele de știri ar trimite la fața locului reporteri și cameramani care să realizeze un reportaj. Apoi, ce s-ar întâmpla dacă din navă ar coborî în fața tuturor o ființă strălucitoare și harismatică și ar pretinde că este Hristos? Cine ar avea curajul să pună la îndoială minunile ei, dacă ele pot fi probate din punct de vedere științific? Singura pavază împotriva acestei amăgiri este o cunoaștere aprofundată a Cuvântului lui Dumnezeu. Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8,32). Însă, în ziua de azi, prea puțini oameni doresc să cunoască adevărul. Necunoscând principiile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu, nu știu nimic despre ce spune Biblia într-o privință sau alta. Ei își îndreaptă toate eforturile și energia spre lucrurile fantastice și nu mai au timp să studieze Biblia și să o înțeleagă. Domnul Isus Hristos le-a descris ucenicilor revenirea Sa în următoarele cuvinte: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” (Matei 24,27) A doua venire a lui Isus va putea fi văzută de toți. Milioanele de oameni care locuiesc pe planeta noastră îl vor vedea venind în slavă. „Orice ochi îl va vedea”, scrie apostolul Ioan (Apocalipsa 1,7). El încearcă să transpună în cuvintele noastre ceea ce i-a arătat Domnul într-o viziune simbolică: „Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă 'Cel credincios' și 'Cel adevărat'”, (Apocalipsa 19,11). El este Cel adevărat și venirea Lui este veritabilă. Cealaltă este o imitație săvârșită de tatăl minciunilor, de înșelătorul. Ioan continuă astfel: „Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Numele Lui este: 'Cuvântul lui Dumnezeu.' Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: 'ĂMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR.'”, (versetele 12-16)

Hristos revine ca să pună capăt istoriei păcatului. După aceea, nu va mai fi suferință și nici lacrimi. Moartea nu-i va mai lua pe cei dragi de lângă noi. Suferința și nenorocirile din viața aceasta vor înceta. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21,4) Când eram mic, am fugit odată de-acasă, de frică să nu fiu pedepsit. Făcusem ceva rău și știam că mama urma să regleze conturile. Am tot fugit, sperând să-mi ascund greșelile dincolo de linia îndepărtată a orizontului. Mi-era teamă să mă opresc. Fugeam la întâmplare. Soarele dispărea încet, dincolo de lanurile de porumb. Umbrele nopții mă înconjurau și îmi sporeau teama. Strigătele bufnițelor îmi dădeau impresia că cineva se amuza pe seama mea. M-am ghemuit sub streășina unei case abandonate, frânt de oboseală, înfrigurat și înfometat. Nu știu cât am dormit așa. Îmi amintesc doar că m-am trezit brusc, constatând că cineva mă mângâia ușor pe față: era mama.

— Stai liniștit, mi-a șoptit ea blând la ureche. Ai alergat prea mult. Hai să ne întoarcem. Să mergem acasă. Acesta este cel mai frumos adevăr al tuturor timpurilor. Și tu ai alergat prea mult. Ai suferit, ai plâns. Dar Isus îți spune: „Ai alergat îndeajuns, copilul meu. Hai să mergem acasă. Vino! Îți voi arăta calea.” Vrei să accepți invitația Lui? Răspunsul îți aparține.

1 „Un pastor care are un tatuaj cu 666 pretinde că este o ființă divină, www.cnn.com/2007/US/02/16/miami.preacher/ 2 „Profetas ou malucos?” www.terra.com.br/istoe/politica/143729.htm 3 „Russian Orthodoxy and Religious Pluralism: Post-Soviet Challenges” [Ortodoxismul rus și pluralismul religios: provocările post-sovietice], www.cerc.unimelb.edu.au/publications/CERCWP012003.pdf 4 Legea dată de Dumnezeu și scrisă cu degetul Său apare în Exod 20,3-17.

Scepticismul și secularizarea religiei „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălît că sunt înțelepți și au înnebunit... căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii, în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.” (Romani 1,21-25)

Era în anul 1995, într-o zi de august. Soarele ardea cu putere deasupra New York-ului, ridicând temperatura la peste 400 C. Am cumpărat de la un bufet o limonadă rece ca gheața, ca să mă răcoresc. Mă aflam în centrul Manhattan-ului. Profesorul meu, un francez născut în Statele Unite, bea o bere. Până atunci, nu mai stătusem de vorbă cu el în afara sălii de clasă decât despre cursuri. Acum, el dorea să afle cine eram și cu ce mă ocupam. Când a auzit răspunsul meu, s-a schimbat la față. Sorbind ușor din pahar, m-a privit pierdut și m-a întrebat:

— Este posibil să mai crezi în Dumnezeu în ziua de azi? Simțind ironia din glasul său, am zâmbit și am continuat să îmi beau limonada. Din clipa aceea, de fiecare dată când stăteam de vorbă, profesorul îndrepta discuția spre probleme religioase. El pretindea că nu îl interesează viața spirituală. Totuși, dorea să îmi demonstreze că Dumnezeu nu există. L-am lăsat să vorbească. Pe astfel de oameni îi deranjează și îi contrariază faptul că îi

ascuți cu atenție. Ajung în cele din urmă să se încurce în ițele propriilor argumente. De aceea, îi ascult și zâmbesc. Acest distins domn, care se părea că se bucura de succes, avea o minte scrutătoare și pătrunzătoare. Avea o putere remarcabilă de a prezenta argumente. Putea să convingă cu ușurință pe oricine că afară era noapte, chiar dacă soarele strălucea pe cer. În concepția lui, persoana lui și tot ce reușise el să obțină de la viață erau dovezi absolute că ființele umane nu au nevoie de Dumnezeu. Au mai trecut câteva zile. Nimic nu este mai eficient decât timpul, pentru a te ajuta să-ți analizezi soliditatea propriilor concepții. Într-una dintre ultimele noastre discuții, mi-a prezentat o serie de argumente împotriva existenței lui Dumnezeu. Am considerat că nu mai avea rost să stăm de vorbă pe această temă, însă el a insistat. Am început să mă întreb ce urmărea de fapt. Când s-a oprit, în sfârșit, să tragă aer în piept, i-am spus:

— Bine, domnule profesor, să presupunem că aveți dreptate. Să spunem că Dumnezeu nu există. Și să ne imaginăm că aveți un fiu, un singur fiu, de 20 de ani, în floarea vârstei. Îl iubiți foarte mult; ați fi în stare să vă dați și viața pentru el. Din nefericire, el devine dependent de droguri. Faceți tot ce ține de dvs. ca să-l ajutați. Căutați cei mai buni specialiști, îl înscrieți la cele mai bune programe de reabilitare, plângeți și suferiți cumplit. Însă nimic și nimeni nu poate să îl ajute pe fiul dumneavoastră să scape din ghearele viciului. Ați încercat să îmi demonstrați că Dumnezeu nu există. Spuneți-mi atunci, la cine veți apela, dacă El nu există? Ce speranță poate avea fiul dumneavoastră? Bărbatul și-a schimbat neliniștit poziția pe canapeaua maro. Ochii i s-au umezit puțin. De obicei, privirea lui mă sfredelea. De data aceasta, privirea lui era tristă. Mimica feței i s-a schimbat: puteam citi suferința și durerea lui. Fără să-mi dau seama, atinsesem o rană deschisă, sângerândă. A încercat să adauge ceva, dar nu a mai reușit. Fără nici un cuvânt, s-a ridicat, și-a luat la revedere și a plecat. În timp ce se îndepărta, am văzut cum și-a șters discret o lacrimă. A doua zi, am aflat că avea într-adevăr un fiu. Avea un singur copil, un băiat de 20 de ani, a cărui viață era complet distrusă din cauza drogurilor. Acum îi înțeleg răzvrătirea, bizarul lui orgoliu intelectual și chiar ironia din întrebările pe care mi le pune. După câteva săptămâni, înainte să mă întorc în Brazilia, am trecut pe la domnul profesor ca să-mi iau la revedere. M-a însoțit până la parter fără să-mi spună un cuvânt. Acolo ne-am îmbrățișat. Amândoi știam că discuția noastră nu se încheiase. El era emoționat. Ar fi vrut să-mi spună ceva, dar cuvintele i se opreau pe buze. În cele din urmă, și-a înghițit nodul din gât și a reușit să-mi șoptească la ureche:

— Pastore, știi că nu cred în Dumnezeu. Dar tu crezi. Te rog, cere-I să îl ajute pe băiatul meu. Mi-a părut atât de rău pentru acest om de știință ilustru. M-am întristat când i-am văzut ochii plini de lacrimi. Era atât de neputincios când venea vorba de situația nefericită în care se afla băiatul lui și, în același timp, atât de lipsit de puterea de a căuta soluția la Dumnezeu! El este un reprezentant al ultimei generații de dinaintea venirii lui Isus. Apostolul Pavel o descrie astfel: „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au

dedat la gânduri deșarte.” (Romani 1,21) Problema fundamentală a oamenilor de astăzi este orgoliul. Gândurile lor sunt, într-adevăr, „deșarte”. Jurnalistul spaniol Francisco Umbral, fost redactor la ziarul El Mundo, este o ilustrație a declarației apostolului. Cu puțin timp înainte de a muri, el a scris: „Nietzsche și toți ceilalți filosofi cunoscuți închid ușa lumii vechi, hotărând moartea lui Dumnezeu și singurătatea omului. Acesta este Modernismul și nu avem ce face. Instituțiile arhaice, ca de pildă biserica, există azi doar din rațiuni retrograde.”¹ Umbral putea să citeze din Kant, Schopenhauer, Feuerbach, Marx sau Freud, ca să susțină Modernismul. Nu ne surprinde deloc. Biblia a prezis starea actuală a lucrurilor cu mult timp în urmă. În era contemporană, numită și „postmodernă”, mentalitatea aceasta abundă. Este o tendință generală, prezentă mai ales în țările dezvoltate. Mulți intelectuali au anumite opinii pe care și le expun cu orgoliu. Le place să fie numiți liber-cugetători și nu vor să depindă de nimeni și de nimic. Mai ales de Dumnezeu, pe care nu L-au văzut și nu L-au atins niciodată. Unii dintre ei sunt dești. Ei cred într-un Dumnezeu care a creat lumea și care apoi a abandonat-o, nepăsător față de soarta ei. Alții sunt agnostici; ei pretind că este imposibil să aflăm dacă Dumnezeu există. În sfârșit, alții sunt atei; ei sunt convinși că Dumnezeu nu există. Gânditorii aceștia afirmă că ideea de Dumnezeu este una „depășită, arhaică și infantilă”. Atacul împotriva Lui este la modă. Cu puțin timp în urmă, filosoful francez Michel Onfray a publicat cartea *Atheist Manifesto* [Manifestul ateist].² Numai în Franța s-au vândut 200 000 de exemplare. Într-un pasaj din cartea lui, Onfray declară încrezător: „Ultimul dumnezeu va dispărea odată cu ultimul om, iar odată cu dispariția ultimului om, vor dispărea frica și anxietatea, aceste mecanisme care duc la apariția divinităților”. Onfray nu este singurul care susține aceste idei. Richard Dawkins, biologul englez, a scris și el o carte pe aceeași temă. Titlul ei este *The God Delusion* [Himera existenței lui Dumnezeu]³ și reprezintă un efort disperat de a demonstra că Dumnezeu nu este altceva decât un mit, care cu timpul a fost depășit. În plus, jurnalistul american Christopher Hitchens⁴, din Washington, D. C., a publicat cartea *God Is Not Great* [Dumnezeu nu este mare], iar filosoful nord-american Sam Harris a scris recent *Letter to a Christian Nation* [Scrisoare către o națiune creștină].⁵ În ea, Harris răspunde criticilor care i-au fost aduse după prima lui carte, unde a afirmat că ideea de Dumnezeu i se pare ridicolă. Toți acești scriitori au un lucru în comun. După părerea lor, ființele umane nu au nevoie de Dumnezeu și nici de ajutorul Lui, ca să fie buni cetățeni. Ei spun că moralitatea nu depinde de religie, că un ateu poate să fie un om moral și bun și că nu are nevoie de mai mult, ca să fie fericit. Autorii aceștia își fundamentează concepția pe neuroștiințe, ale căror „descoperiri” demonstrează că până și cimpanzeii au idei morale și manifestă empatie și solidaritate, și, cu toate acestea, „nu se roagă și nu cred deloc în Dumnezeu”.⁶ Ideea nu este dacă cineva care Îl respinge pe Dumnezeu poate avea principii morale sau nu. Moralitatea nu este o trăsătură exclusivă a creștinilor. Ideea este că profeția biblică a prezis că, în ultimele zile ale istoriei pământului, mentalitatea aceasta va deveni din ce în ce mai răspândită. În zilele noastre, a nu crede în Dumnezeu este aproape o

tradiție printre intelectuali. Rezultatele unui sondaj arată că 60% dintre oamenii de știință sunt atei.⁷ Totuși, dacă privim lumea dintr-o perspectivă mai amplă, vom observa că, în ciuda scepticismului multora, oamenii par a deveni tot mai interesați de religie. Spre exemplu, în Olanda, despre care se spune că se numără printre cele mai agnostice țări din Europa, oamenii au început să se întoarcă la rugăciune. În urmă cu câțiva ani, câțiva creștini olandezi au inițiat ceea ce ei au numit „Mișcarea pentru rugăciunea la locul de muncă”. La început, nimeni nu i-a luat în seamă. De ce să o facă? În definitiv, Olanda era destinată să devină o țară agnostică și mulți credeau că rugăciunea este „un hobby irațional, chiar dacă este inofensiv”. În ciuda acestui lucru, astăzi, „rugăciunea la locul de muncă” devine un fenomen acceptat, la care se alătură tot mai multe companii. Ministererele, universitățile și corporațiile multinaționale (cum ar fi Philips, KLM și ABMANRO) le permit angajaților lor să organizeze întruniri regulate pentru rugăciune la locul de muncă. Sindicatele au început chiar să facă presiuni asupra guvernului pentru a recunoaște dreptul angajaților de a se ruga la locul de muncă.⁸ Adjiedj Bakas, un expert în analizarea tendințelor, și Minnie Buwalda, un jurnalist, ambii autori ai unui studiu recent, cu titlul *De Toekomst van God* [Viitorul lui Dumnezeu], vorbesc despre „recidiva” olandezilor, despre reîntoarcerea lor la Dumnezeu.⁹ Este formidabil? Poate că da, poate că nu. Aparenta întoarcere a oamenilor la rugăciune și la viața spirituală nu înseamnă în mod automat și întoarcerea la Biblie. Mulți oameni au ajuns la concluzia că agnosticismul nu satisface nevoile cele mai adânci ale sufletului lor și se întorc la noțiunea de religie, dar nu și la valorile absolute ale unui Dumnezeu absolut, ci la relativismul unui „dumnezeu-energie”, care nu așteaptă nimic și care doar aprobă orice tip de comportament pe care individul vrea să-l adopte. Este un fel de creștinism fără Hristos. Ziarul britanic *Sunday Times* a publicat un articol care i-a alarmat pe mulți creștini. Conducătorii bisericii dintr-o țară europeană au redactat o rugăciune intitulată „Rezoluția mileniului”, pentru a marca începutul anului 2000. În această rugăciune, nu se făcea referire deloc la Dumnezeu sau la Isus Hristos.¹⁰ Avem de-a face cu un creștinism postmodern? Apostolul Pavel a amintit că această formă de creștinism este un semn al timpului sfârșitului: „Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3,5). Când poartă Numele lui Hristos dar nu trăiește după învățăturile Lui, creștinismul își pierde autoritatea. Unii europeni necreștini nu acceptă creștinismul întrucât observă starea coruptă a liderilor spirituali creștini. Potrivit participanților la reuniunea „Operațiune de mobilizare”, organizată de laicii catolici, necreștinii sunt șocați de delincvența, prostituția și pornografia atât de larg răspândite în lumea creștină. Monica Maggio, un voluntar creștin, declară că necreștinii sunt dezamăgiți de anarhia din societatea occidentală. Astfel, ei consideră că nu pot primi ajutor din partea creștinilor, care sunt atât de decăzuți.¹¹ Un studiu realizat în Germania a conchis că 20% dintre cei care se declară protestanți și 10% dintre catolici sunt, de fapt, dești. Ei cred în Dumnezeu, dar viața lor rămâne neschimbată. Potrivit publicației germane *Der Spiegel*, biserica creștină din Germania a devenit irelevantă. Valorile

creștine au un impact din ce în ce mai slab asupra societății. Un sondaj recent arată că doar 37% din populația Germaniei este de părere că biserica transmite valori morale. Publicul german este de părere că poliția, partidele politice și organizația ecologistă Green Peace se poziționează înaintea bisericilor în ceea ce privește promovarea valorilor.¹² Adevărul este că ființele umane au hotărât în inima lor să nu mai creadă în Dumnezeu sau să creadă doar că El este un fel de energie impersonală, o forță sau, pur și simplu, o ființă neînsemnată, pe care o pot manevra cum doresc. Ei L-au alungat pe Dumnezeu Creator și Atotputernic de pe scena existenței lor. În ciuda atitudinii sfidătoare a contemporanilor, Dumnezeu, despre care Nietzsche a prezis că va muri, este încă stăpânul vieții și al universului. Iar singurul lucru care le-a mai rămas celor care neagă existența Lui este, ca să folosim exact cuvintele filosofului, „singurătatea omului”. Și ce fel de om? Un om care se afundă pe zi ce trece în nisipurile mișcătoare ale raționamentelor. „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte... S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1,21.22), scria apostolul Pavel cu peste 2 000 de ani în urmă. Să revenim puțin la profesorul meu agnostic. Printre argumentele pe care mi le aducea, ca să demonstreze că Dumnezeul personal la care se închină creștinii nu există, era existența unei presupuse energii cosmice prezente peste tot – și în spațiu, și pe pământ. În realitate, el credea în Dumnezeu, dar prefera să-L numească „energie”. Profesorul meu purta la gât un lăntișor din aur, de care era agățat un mic cristal sub formă de piramidă. În opinia lui, cristalul acela atrăgea energia cosmică din univers. Biblia a vorbit despre această mentalitate cu multe secole în urmă: „Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului” (versetul 25). Profesorul meu avea o minte scrutătoare și preda într-o instituție din Manhattan, renumită pentru formarea de administratori. Dar, în loc să se închine Creatorului, el preamărea un lucru creat de Dumnezeu adevărat: ajunsese să își concentreze atenția asupra unui cristal. Când avea probleme, lua cristalul și se concentra asupra lui, aproape cu o atitudine de reverență, pentru a primi „raze de energie”. El considera că acest lucru era mai înțelept și mai inteligent decât rugăciunea la Dumnezeu. Din nefericire, în zilele noastre, atitudinea aceasta nu este neobișnuită. Omenirea și-a mutat atenția de la Creator spre ceea ce El a creat. Unii oameni nu ies din casă fără să-și consulte horoscopul. Ei cred că stelele – corpurile cerești create de Dumnezeu – le influențează destinul în mod direct. Acum 80 de ani, astrologul Llewellyn George a făcut o declarație pe care nimeni nu a luat-o în serios: „A venit vremea”, scria el, „ca masele de oameni să devină interesate de astrologie.”¹³ În perioada aceea, oamenii erau fascinați de apariția tehnologiei și de descoperirile științifice, iar cuvintele lui nu păreau a prezenta importanță. Însă astăzi, când milioane de ființe umane își îndreaptă atenția spre stele, ne dăm seama că el nu s-a înșelat. De ce-și caută oamenii destinul în astrologie? Întrucât au o nevoie sufletească profundă, un gol interior; întrucât viața este lipsită de sens, dacă nu reușesc să privească dincolo de valorile materiale. Poate că ei nu sunt

conștienți de nevoia aceasta, dar ea îi urmărește în tot ce fac. În aceste circumstanțe, astrologia capătă un rol important. Ea dă impresia că explică în mod logic dimensiunile, de altfel inexplicabile, ale personalității noastre. Ne oferă sfaturi privitoare la bani, la relații de prietenie și dragoste, dar nu ne cere să ne schimbăm conduita. Oamenilor le plac astfel de lucruri. Dorința noastră este să hotărâm singuri ce este bine și ce este rău, fără intervenția cuiva din afară. Pentru mulți, principiile eterne ale lui Dumnezeu sunt lipsite de relevanță. Singurul lucru care contează este informația care îi va ajuta să se descurce în diferite situații. Nu vrem să lăsăm pe nimeni să ne spună ce trebuie să facem. La început, perspectiva aceasta poate părea promițătoare, însă ea nu ne satisface foamea sufletului. Religia nu va reuși niciodată să răspundă la întrebările vieții, dacă ne îndepărtează de singura Carte capabilă să ne ofere răspunsuri satisfăcătoare. Când apelăm la Biblie, dar o adaptăm dorințelor noastre, când alegem numai ceea ce se potrivește cu stilul nostru de viață și cu mentalitatea noastră, dar refuzăm să ne conformăm învățăturilor perene din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu realizăm nimic. Astrologia umple acest gol. Această presupusă știință amestecată cu idei ezoterice se bazează pe o serie de concepții antice, care susțineau că destinul omului este influențat de stele. Preoții și specialiștii o utilizau ca să afle care erau perioadele propice pentru semănat și secerat și pentru alte activități. Împărații aveau astrologi personali, care le spuneau când era momentul cel mai favorabil să meargă la război. Această practică s-a transmis din generație în generație și, odată cu trecerea timpului, a devenit mai sofisticată. Astrologul Margaret Hone ne explică astfel convingerile ei: „Astrologia este un sistem de interpretare a relației dintre activitatea planetelor și experiența umană.”¹⁴ În opinia astrologilor, influențele planetelor determină anumite comportamente sau atitudini în viața oamenilor. Altfel spus, ei încearcă să ofere speculațiilor omenești o bază științifică. Însă astrologia nu este același lucru cu astronomia. În realitate, în spatele interpretărilor astrologice se ascund zeii din mitologia antică. Astrologii le atribuie planetelor niște trăsături preluate din vechiul politeism, cu deosebirea că zeii au fost înlocuiți cu stele. Mulți oameni sunt prinși de ea și cred că este o „știință”.¹⁵ Astăzi, astrologia este prezentă, într-un fel sau altul, în numeroase activități ale oamenilor și apare în multe discipline ezoterice și mistice. Unii oameni cred că destinul uman depinde de numerele magice, de pietrele prețioase sau chiar de culori. Mase mari de oameni speră să descopere în aceste concepții soluția la probleme lor. Studiile arată că 95% din populația Statelor Unite crede în astrologie, farfurii zburătoare, fantome, cristale și alte superstiții. Numai în Statele Unite există peste 10 000 de astrologi și specialiști în citirea cărților de tarot. Printre clienții lor se numără multe celebrități. Interesul oamenilor este atât de mare, încât o organizație înființată de fostul guru Maharishi Mahesh Yogi a câștigat 3 milioane de dolari.¹⁶ Cine se află în spatele fascinației pe care o exercită aceste subiecte? Fără îndoială că este aceeași ființă care, potrivit relatării biblice, a venit într-o zi la prima femeie, Eva, și a convins-o că fructul pe care i-l oferea deținea o putere specială. Știm cu toții că fructul acela nu avea

proprietățile magice promise. Țelul șarpelui nu era doar acela de a o determina pe femeie să mănânce din fructul interzis, ci și de a o îndepărta de Creator și de a-i abate atenția spre lucrurile create. Satana folosește așa-numita artă a divinației cu un singur scop: acela de a înșela. Cuvântul lui Dumnezeu este categoric în această privință: „Dacă vi se zice însă: 'Ântrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc', răspundeți: 'Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?' „ (Isaia 8,19) Creștinismul ar trebui să fie cel mai puternic bastion al valorilor biblice, însă unii creștini preferă să urmeze teoriile religioase înșelătoare născocite de cel rău. Aceste învățături nu au nici un fundament în Biblie. Un exemplu este prevalența credinței în nemurirea sufletului. Biblia afirmă clar că persoana decedată nu mai știe nimic până la înviere. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.” (Eclesiastul 9,5.6) Dacă morții „nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare”, cum este posibil ca spiritele lor să se întoarcă? Cum este posibil ca oamenii să stea de vorbă cu ei? Scriptura continuă: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (versetul 10) Dacă în locuința morților (adică moartea) nu există aceste lucruri, cum este posibil ca cineva să se reîntrupeze într-o altă formă de viață? De unde vine această idee? Potrivit Scripturii, ea vine de la o putere amăgitoare: de la diavolul. Este demn de reținut faptul că cei care au declarat în ultimul timp că sunt Hristos spun despre ei înșiși că sunt Hristos reîntrupat. Nu-i așa că este interesant? Să fie o simplă coincidență? Sau în spatele acestora se află un plan mai amplu? Este o problemă serioasă. Creștinul trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu singura regulă de credință și de învățătură. Nu trebuie să acceptăm învățături eronate și nici să ne încumetăm să ne încredem în autoritatea unei biserici sau în tradiție. Acest fapt poate fi fatal, când este vorba de aspecte spirituale. Dacă dau deoparte Cuvântul lui Dumnezeu și au încredere în ideile oamenilor, creștinii își distrug temelia propriei credințe. Iar rezultatul este secularizarea creștinismului. Cuvântul „secularizare” provine din cuvântul latin „secularis”, care se referă la starea prezentă a lucrurilor, la cultura și valorile contemporane. Lumea contemporană este influențată de știință și de tehnologie. Ambele evidențiază importanța materiei și propun o filosofie materialistă. Creștinii nu sunt imuni la influența acestor concepții, iar rezultatul este secularizarea creștinismului. Creștinii secularizați cred în Dumnezeu, dar Dumnezeu este un simplu nume, un detaliu al istoriei, ceva necesar, ca un fel de talisman, la care pot apela când au probleme. Dar când pericolul a trecut, ei nu mai simt nici o obligație față de El. Trăiesc mai departe ca și cum Dumnezeu nu ar exista deloc. Unica deosebire dintre păgâni și creștinii secularizați este aceea că aceștia din urmă merg la biserică din când în când. Cu alte cuvinte, ei sunt membri ai unui „club” religios. Ei nu merg la biserică pentru a l se închina lui Dumnezeu, ci pentru a asista la un

program, cu mentalitatea unui consumator. Dacă le place produsul, revin. Dacă nu le place, îl critică și caută o altă biserică, mai potrivită așteptărilor lor. De altfel, ei aduc ca „plată” daruri și se așteaptă să primească în schimb un produs de cea mai bună calitate. Conducătorii religioși se simt obligați să caute cu asiduitate un produs „nou”, ca să atragă „spectatori”. Într-o lume a concurenței, ei trebuie să depună toate eforturile ca să susțină cel mai bun spectacol din zonă. Dacă este necesar, ei nu se dau înapoi să coboare standardele principiilor Bibliei și să susțină că Dumnezeu oferă întotdeauna dragoste și niciodată pedeapsă sau răsplată. Harul uimitor al lui Hristos acoperă absolut toate slăbiciunile umane, inclusiv pe cele ale persoanelor care nu își mărturisesc păcatele și nu le părăsesc. Pavel vorbea astfel despre consecința regretabilă a acestei atitudini: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite.” (Romani 1,28) Despre ce „lucruri neîngăduite” este vorba? Într-o epistolă către ucenicul său pe nume Timotei, Pavel explică: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3,1-4) Oamenii care îl înlătură pe Dumnezeu din viața lor constată, mai devreme sau mai târziu, că au înlăturat totodată și barierele din calea păcatului. „Un lucru este veșnic atâta timp cât durează”, își spun ei în mod repetat. Se străduiesc să-și justifice stilul de viață al cărui singur scop este satisfacerea simțurilor dar, fiindcă nu reușesc, se simt goi și neîmpliniți. Dornici să obțină fericirea cu orice preț, se luptă în van să o găsească și eșuează la fiecare tentativă. Biblia numește acest eșec teribil „păcat”. În Scriptură, cuvântul tradus prin „păcat” vine din grecescul hamartia, al cărui sens propriu este „a nu atinge ținta, a ținti spre un lucru și a nimeri altceva”. Căutând fericirea, oamenii ajung nefericiți, cumplit de derutați și pierduți. Dar omul modern încearcă mai departe să ignore păcatul. De fapt, cuvântul „păcat” este cu totul demodat. În locul lui, unii folosesc alți termeni: „dezechilibru interior”, „slăbiciune umană”, „comportament deviant”, „preferință personală”. Orice, numai „păcat” nu. De parcă schimbarea denumirii ar rezolva problema. Am auzit de curând despre o campanie, organizată de o profesoară, în care copiii li se cerea să propună soluții pentru criza de energie.

— Rezerva de combustibil a lumii este aproape epuizată, le-a spus ea, și avem nevoie de sugestii care să ne ajute să prevenim acest lucru. A doua zi, copiii au venit cu câteva propuneri uimitoare:

— Să se pună în dreapta fiecărui șofer câte un câine, care să latre dacă el depășește viteza legală. În felul acesta, nu se va mai consuma atât de multă benzină, a zis unul.

— Să nu se mai vândă benzină, a propus altul, și în felul acesta rezerva nu se va mai epuiza. Însă propunerea cea mai interesantă a venit de la un băiat care a spus:

— Să schimbăm numele benzinei. Oamenii vor cumpăra altceva și nu benzină. Aceasta pare a fi soluția multor contemporani ai noștri, care cred că au descoperit un mod de a scăpa de problema păcatului, dacă stau departe de Dumnezeu. Însă, dacă ființa umană a ieșit la început din mâinile lui Dumnezeu, ea își poate găsi împlinirea și bunăstarea doar când se întoarce la Creatorul ei. Totuși, oamenii încearcă să nege această realitate. Ei uită că sunt copiii lui Dumnezeu și că ar trebui să se comporte ca atare. Concepția lor despre lume și viață a fost distorsionată încă din copilărie. Dumnezeu nu este important pentru ei. Ei urmăresc la televizor emisiuni unde lucrurile spirituale sunt luate în râs. Apoi, pe măsură ce cresc, ajung să accepte viața secularizată ca pe un lucru normal. În anul 1987, cineva a descoperit în jungla din Uganda ceea ce presa a numit „copilul maimuță”. Copilul acesta trăise în mijlocul unor maimuțe cel puțin patru sau cinci ani. Autoritățile l-au luat pe acest copil, care părea să aibă șase ani, l-au internat într-un spital și mai apoi l-au plasat într-un orfelinat, unde țopăia și se învățea în cerc la fel ca un cimpanzeu. Refuza să mănânce hrana pe care i-o dădeau și mușca pe oricine se apropia de el.¹⁷ Experții care au studiat comportamentul băiatului au arătat că este aproape imposibil ca un copil care trăiește în mijlocul animalelor mai mult de patru-cinci ani să revină după aceea la un comportament normal. Activitatea creierului este marcată, în mod ireversibil, pentru tot restul vieții. Ceva asemănător se pare că s-a întâmplat cu oamenii de astăzi. Trăind într-o lume a raționalismului, ei au uitat că au ieșit din mâna lui Dumnezeu. Ei culeg consecințele unei existențe separate de Dumnezeu. Printre consecințele regretabile se numără destrămarea familiilor și înrobirea copiilor față de lumea drogurilor și a promiscuității. Ei suferă, își pierd dorința de a trăi și atunci inventează soluții simpliste, ca să-și potolească durerea și strigătul de disperare al sufletului. De ce continui să suporti în tăcere durerea pe care nimeni nu o știe? În ceasul cel mai întunecat din viață, când durerea îți răpește dorința de a mai trăi, când cauți un răspuns în sufletul tău și nu găsești nimic, vrei să iei decizia de a te întoarce la Creatorul tău? În urmă cu peste 2000 de ani, Domnul Isus a privit spre starea oamenilor din secolul nostru și S-a întrebat: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8) El Se întreabă dacă oamenii își vor aminti că El îi iubește și că îi așteaptă cu brațele deschise. Tu îți vei aminti? Răspunsul îți aparține.

1 Francisco Umbral, *El Mundo* (Spania), 6 octombrie 1996. 2 Michel Onfray, *Tratado de Ateología* (Buenos Aires: Editura Argentina, 2005). 3 Richard Dawkins, *The God Delusion* [Himera existenței lui Dumnezeu] (Boston: Mariner Book Company, 2006). 4 Christopher Hitchens, *God Is Not Great: How Religion Poisons Everything* [Dumnezeu nu este mare: Cum otrăvește religia totul] (New York: Hachette Book Group 2007). 5 Sam Harris, *Letter to a Christian Nation* [Scrisoare către o națiune creștină] (New York: Vintage Books, 2007). 6 „Neurociencia,” [www.nce.ufrj.br/ginape/publicacoes/trabalhos/Renato Material/neurociencia.htm](http://www.nce.ufrj.br/ginape/publicacoes/trabalhos/Renato%20Material/neurociencia.htm) 7 Luis Gonzáles Quevedo, „O neo-ateísmo,” www.miradaglobal.com/index.php?

option=com_content&task=view&id=737&Itemid=9<lt;=pt 8 Philip Jenkins, God's Continent: Christianity, Islam, and Europe's Religious Crisis [Continentalul lui Dumnezeu: creștinismul, islamul și criza religioasă din Europa]. 9 Discutat în Joshua Livestro, „Holland's Post-secular Future,” (Viitorul post-secular al Olandei) http://www.weeklystandard.com/Utilities/prINTER_preview.asp?idArticle=13110&R=EF2616510 Sunday Times, 31 December, 1999. 11 „Operación movilización”, www.mnnonline.org/es/article/9582 12 Der Spiegel (Nr. 13, 2006). 13 Llewellyn George, A to Z Horoscope Maker and Delineator [Proiectarea și determinarea horoscopului de la A la Z], ediția a zecea (St. Paul, Minn.: Llewellyn Worldwide, Ltd., 2003), pag. 18. 14 Margaret E. Hone, The Modern Textbook of Astrology [Manual actualizat de astrologie] (London: L. N. Fowler and Company, Ltd., 1951), p. 10. 15 Charles Strohmmer, What Your Horoscope Doesn't Tell You [Ce nu îți poate spune horoscopul] (Wheaton, Illinois: Tyndale Publishing House), p. 25. 16 José Cutileiro, „Maharishi Mahesh Yogi,” aeiou.expresso.pt/gen.pl?p=stories&op=view&fokey=ex.stories/244986 17 <http://expedienteoculto.blogspot.com/2007/06/los-nios-salvajes.html>

Cutremure și uragane „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Luca 21,25.26)

Ismael Gumunda, un băiat de 11 ani, își plânge de milă. Îi pare rău că este în viață și preferă să fi murit și să nu mai simtă nimic. Plânge de fiecare dată când își amintește de fratele lui. Cum să-și ștergă din minte amintirile? Le vede mereu de parcă ar fi aievea. Iar noaptea se transformă în coșmaruri. Nu poate să uite ziua în care valul uriaș i l-a smuls din brațe pe fratele mai mic, care avea 7 ani. Erau la școală și făceau repetiție pentru sărbătoarea de Anul Nou. Deodată au auzit un vuiet cumplit, de mii de ori mai puternic decât un tunet. Vuietul acela a însemnat pentru el moartea.

— Ne-am întors și am văzut că venea înspre noi un val uriaș, mai înalt decât școala, spune el, ștergându-și lacrimile. L-am apucat pe fratele meu de mână și l-am ținut strâns, dar valul ne-a despărțit. Nu am avut ce să fac. El se uita la mine înspăimântat, strigând să îl ajut, dar nu am putut. Valul a fost mai puternic decât mine. Pe mine valul m-a luat și m-a dus la poalele muntelui și am supraviețuit. Dar fratele meu a dispărut; l-a înghițit marea. Mi-e tare dor de el și mă rog pentru el. Profesorii lui au observat că s-a schimbat cu totul în urma tragediei. A slăbit și stă retras și tăcut. Ismael este unul dintre elevii de la Ban Tlaynork care au fost incluși în programul de recuperare psihică din Tailanda, sponsorizat de UNICEF.¹ Dimineața de 26 decembrie 2004 va rămâne pentru totdeauna în memoria celor care au trăit această tragedie. Chiar dacă vor trece anii, sufletul lor va rămâne zdruncinat și derutat. Până în ziua aceea, mulți oameni nu știau ce înseamnă un tsunami. Acum însă, toți știu ce ravagii poate să facă un val uriaș. Ce nume putem să-i dăm unei forțe distructive care, într-o fracțiune de secundă, a

fărămițat câteva insule, a înghițit orașele și a luat viața a aproape 200 000 de oameni? Unde ne-am putea ascunde de tragedia aceasta, care a lovit cu o forță de un milion de ori mai mare decât suflul provocat de explozia bombei atomice de la Hiroshima, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?² Catastrofa aceasta îngrozitoare a zguduit planeta din temelii. Un cutremur cu magnitudinea de 9 grade pe scara Richter, produs în adâncul oceanului, a pus în mișcare apele în nordul extrem al Indoneziei, iar valul a măturat coastele țărilor Tailanda, India, Bangladesh și Sri Lanka. A străbătut apoi peste 6 700 km, până la coasta de est a Africii, și a trecut mai departe, până în Chile, America de Sud, unde valurile s-au zdrobit de țărm. Oamenii au înțeles, într-un mod dramatic, cât de mici sunt în fața furiei naturii. Trauma trăită de lumea noastră spre sfârșitul anului 2004 a fost doar o pregustare a seriei de dezastre naturale petrecute în 2005. La câteva săptămâni după valul uriaș din Indonezia, o serie de uragane au produs inundații și pierderi de vieți omenești în America Centrală și în Statele Unite. Uraganul Katrina a produs pagube importante, iar orașul New Orleans a rămas sub ape săptămâni întregi. Aluviunile stricau, cu mirosul lor pestilent, atmosfera tipic franțuzească din orașul care era considerat patria blues-ului și a jazz-ului.³ În același an, pe 8 octombrie, un alt cutremur teribil a zguduit Pakistanul și India, luând viața a mii de oameni, rănind alte zeci de mii și lăsând milioane de oameni fără adăpost.⁴ La câteva zile după aceea, uraganul Stan avea să piardă viața a 70 000 de oameni în Guatemala și în sudul Mexicului, iar vulcanul Yamatec din El Salvador a erupt, provocând moartea altor oameni. Cel puțin 7 500 de familii au fost evacuate.⁵ Potrivit Centrului pentru Cercetarea Epidemiologiei Dezastrelor (CRED), afiliat Organizației Mondiale a Sănătății, în perioada ianuarie – octombrie 2005, aproape 100 000 de oameni au murit din cauza dezastrelor naturale. CRED deține o bază de date a dezastrelor naturale, la sediul său din Belgia. Potrivit datelor oferite, numărul dezastrelor înregistrate a crescut remarcabil după anul 1900.⁶ Anul 2005 putea fi consemnat în istorie drept anul în care s-a înregistrat cel mai mare număr de dezastre naturale. Însă în anul următor au avut loc și mai multe cataclisme. Pentru ca tabloul să fie și mai sumbru, secretarul general al Crucii Roșii Internaționale, Marko Nicola, a declarat că în anul 2007 s-au produs cu 20% mai multe catastrofe decât în 2006.⁷ În prezent, cercetătorii estimează că dezastrele afectează 250 milioane de oameni la fiecare 10 ani. În jumătate din situații, elementul distructiv este apa. Apa înseamnă viață. Fără apă, viața ar înceta. Dar și prea multă apă produce moartea. Cel mai mare dezastru produs de apă a avut loc în China, pe Fluviul Galben. Au murit atunci aproape patru milioane de oameni. Comisia Interguvernamentală pentru Schimbări Climatice (Intergovernmental Panel on Climate Change, IPCC) declară următoarele: „Probabil că frecvența și intensitatea fenomenelor meteorologice extreme vor crește în secolul XXI din cauza schimbărilor climatice”.⁸ În fața acestei realități, oamenii de pretutindeni se întreabă: Ce se întâmplă cu planeta noastră? A luat-o razna? Cât va mai dura situația aceasta? Răspunsurile sunt înfiorătoare. Mulți oameni religioși predică despre mânia divină și despre

distrugerea lumii. Astrologii dau vina pe influența stelelor, iar comunitatea științifică pune totul pe seama încălzirii globale provocate de utilizarea greșită a resurselor pământului. „Încălzirea globală” este o expresie relativ nouă. Știința o folosește atunci când se referă la creșterea temperaturii medii anuale. Nimeni nu pune la îndoială faptul că Pământul s-a încălzit în ultimele decenii. Mai exact, acest proces a început odată cu Revoluția Industrială, când societatea a considerat că productivitatea este mai importantă decât calitatea vieții omului. Gazele emise de fabrici, de motoarele vehiculelor, de incendiile izbucnite în păduri și de alte activități industriale și individuale distrug neîncetat stratul protector de ozon și creează efectul de „seră”, datorită căruia atmosfera reține mai mult căldura razelor soarelui. Drept urmare, temperatura pământului crește, calotele de gheață se topesc, iar nivelul mării se ridică.⁹ Din 1961 până astăzi, nivelul mării s-a ridicat cu 1-2 milimetri pe an. IPCC estimează că, în cazul în care temperatura va continua să crească în același ritm ca în ultimele decenii, nivelul mării va crește cu 20 până la 140 centimetri până la sfârșitul secolului.¹⁰ Din 2001 încoace, am trăit cei mai călduroși ani din istorie. În emisfera nordică, ninsorile sunt cu aproximativ 5 procente mai puțin abundente decât cele înregistrate în 1966.¹¹ Când eram copil, călătoream uneori de la Lima la Jauja, orașul meu natal. Calea ferată între aceste două localități face parte din cel mai lung tronson de cale ferată din lume. Covorul de zăpadă de pe crestele munților m-a fascinat întotdeauna. Vârfurile munților din lanțul muntos al Anzilor erau acoperite cu zăpadă în tot timpul anului. Însă ultima oară când am trecut pe acolo, am constatat cu tristețe că zăpada a dispărut. Natura pare a fi pe moarte. Vuietul vântului rece îmi sporea și mai mult mâhnirea. Atunci mi-am zis: Rapoartele științifice pe care le-am auzit sunt reale. Unii presupun că schimbările acestea nu ne vor afecta, pentru că nu ne aflăm în zone care să prezinte pericole. Însă transformările se extind rapid. Nu putem tăgădui că planeta este mai caldă acum și că oamenii sunt vinovați pentru aceasta. Comunitatea științifică apreciază că, la momentul acesta, creșterea în continuare a temperaturii este inevitabilă. Nivelul mării va continua să crească cel puțin în secolul acesta, chiar dacă mâine am elimina complet emisiile de gaze care sunt vinovate pentru producerea efectului de seră. Lumea a conștientizat pericolul și și-a îndreptat atenția spre mediu. Ecologia capătă o aură de religie. În toate instituțiile de învățământ de pretutindeni – de la cele preșcolare, până la cele de nivel universitar – elevii învață cum să aibă grijă de planeta noastră. Dar situația nu pare a se îmbunătăți. De altfel, Biblia spune că situația se va înrăutăți tot mai mult și că faptul acesta este un semn care anunță venirea lui Isus. Al Gore, fost candidat la președinția Statelor Unite, a primit în anul 2007 Premiul Nobel pentru Pace pentru filmul documentar *An Inconvenient Truth* (Un adevăr incomod), care a fost socotit de ONU „un efort pentru a transmite lumii avertizarea cu privire la schimbările climatice provocate de om”.¹² Filmul prezintă preocuparea omului de a salva planeta și ne amintește, în același timp, de neputința omului de a anticipa evenimentele viitoare. Sami Solanki, directorul Institutului pentru Cercetarea Sistemului Solar Max Plank, situat în apropiere

de Göttingen, Germania, afirmă că, în ultimii 60 de ani, pe lângă faptul că omul a abuzat de natură, soarele însuși a devenit mai fierbinte, în mod inexplicabil, contribuind la încălzirea climei și ducând la creșterea numărului dezastrului naturale.¹³ În mod inexplicabil? Isus a spus în urmă cu multe secole: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate” (Luca 21,25.26). Nu-i așa că găsim aici o descriere foarte bună a situației actuale? Este într-adevăr „strâmtorare printre neamuri” și oamenii nu știu ce să facă „la auzul urletului mării”. Dar să fim atenți și să nu confundăm lucrurile. Dezastrul natural la care suntem martori nu sunt provocate de Dumnezeu. Iată ce spune El despre ceea ce își dorește pentru omenire: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29,11) Avem aici o veste bună. Dumnezeu nu va îngădui ca omenirea să se autodistrugă. Fiindcă ne iubește, El va pune capăt istoriei și erorilor oamenilor. Nu ne spune aceasta că venirea glorioasă a lui Hristos este foarte aproape? Nu trebuie să ne fie frică. Dragostea lui Dumnezeu ne poate umple de speranță. Nădejdea creștinului înseamnă siguranță, certitudine și încredere, chiar dacă, din perspectivă omenească, se pare că nu există nici o cale de ieșire. Cu mulți ani în urmă, când băiatul meu cel mic avea 6 ani, s-a rătăcit într-o zi într-un oraș cu peste două milioane de locuitori. L-am căutat îngrijorat, împreună cu soția mea, încercând să-i dăm de urmă. De-abia sosiserăm în Brazilia, încă nu știam bine portugheza și plângeam disperati. Ce să facem? Cui să cerem ajutor? Copilul nu era de găsit nicăieri. Încercarea de a-l căuta în mijlocul aceluia oraș aglomerat semăna cu încercarea de a căuta acul în carul cu fân. Observând îngrijorarea noastră, un polițist ne-a spus: „Vă caută poliția copilul. Dacă mai este încă în oraș, îl vor găsi după închiderea zilei de lucru.” Și așa s-a întâmplat. Pe la ora 6 seara, numărul oamenilor din centrul orașului a început să scadă. Angajații s-au întors acasă după o zi plină. Pe străzi nu mai umbla nimeni de-acum și noaptea începea să se lase. A început să bată un vânt răcoros. Am continuat să-l căutăm și, spre marea noastră bucurie, l-am găsit. Stătea pe o cutie goală, se juca liniștit cu o piatră, neștiind ce se petrecea în sufletul părinților lui. L-am îmbrățișat plângând și l-am sărutat. Mai târziu, l-am întrebat:

— Nu ți-a fost frică?

— Mie? De ce? m-a întrebat el cu candoare.

— Păi, copiilor le este frică atunci când se rătăcesc, i-am spus eu. A făcut ochii mari, vădit surprins:

— Dar nu m-am rătăcit, tati. Doar vă așteptam! Știam eu că veți veni! Privește în jurul tău. Dezastrul natural îți dau impresia că nu te așteaptă decât zile întunecate? Cutremurele, uraganele și tornadele ne inspiră frică. Previziunile științei sunt înspăimântătoare. În mijlocul acestor prevestiri înfricoșătoare și de rău augur, vreau să știi că Isus vine curând și că vine să te caute. Nu-ți pierde speranța. Se văd deja zorii unei noi dimineți. Citește

făgăduința pe care ți-a dat-o Dumnezeu: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.” (Isaia 43,2) Răspunsul îți aparține.

1 „Tsunami: Two-year Update”, [Știri la doi ani după tsunami] www.unicef.org/emerg/disasterinasia/index_main.html 2 VEJĂ Journal (5 ianuarie 2005). 3 http://en.wikipedia.org/wiki/Hurricane_Katrina 4 USA Today, 8 octombrie 2005. 5 „Natural Hazards, Severe Storms, Hurricane Stan”, [Dezastre naturale, furtuni puternice, uraganul Stan] http://earthobservatory.nasa.gov/NaturalHazards/natural_hazards_v2.php3?img_id=13187 6 Centre for Research on the Epidemiology of Disasters [Centrul pentru Cercetarea Epidemiologiei Dezastrelor], www.cred.be/ 7 „Markku Niskala Quotes” [Citate din Markku Niskala], http://thinkexist.com/markku_niskala/ 8 „Desastres por causas meteorológicas”, www.portalplanetasedna.com.ar/desastres03.htm 9 „Ciencia”, Terra Noticias, 27 decembrie 2007. 10 http://en.wikipedia.org/wiki/Global_warming 11 Ibid. 12 „Science of Global Warming” [Știința încălzirii globale], http://conservapedia.com/Global_warming 13 Orlando Petiz y Eva Gallardo, „Professores reflectem sobre a integração no Espaço Europeu do Ensino Superior”, www.cienciapt.info/pt/index.php?option=com_content&task=view&id=40063&Itemid=257

O lume nemiloasă „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi... neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neîubitori de bine” (2 Timotei 3,1-3). „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” (Matei 24,12)

Scena 1. E miezul nopții. Proprietarii casei se odihnesc liniștiți, fără să-și dea seama de pericol. O fată intră tiptil în camera lor, ca să verifice dacă proprietarii casei dorm. Dezactivează alarma și închide lumina de la intrarea în casă, astfel încât cei doi băieți să intre nevăzuți. Apoi, tânăra caută pentru toți mănuși din plastic, pentru a-și proteja mâinile, și ciorapi, ca să-și ascundă fețele. După câteva minute, tinerii intră în dormitor și îi omoară pe proprietari în bătaie. Fata îi urmărește cu pasivitate. După ce s-au asigurat că proprietarii sunt morți, fata și cei doi băieți, dintre care unul este prietenul ei, se duc la un motel, să sărbătorească. La ora 3 noaptea, se îndreaptă spre casă fiica proprietarilor, care ieșise în oraș cu prietenii. Înainte să ajungă acasă însă, trece să-l ia pe fratele ei mai mic, care și-a petrecut noaptea într-o sală de jocuri electronice. Când ajung acasă împreună, sunt întâmpinați de scena înfiorătoare a morții părinților lor. Fiica își pierde cumpătul și începe să-i înjure pe făptași. La funeralii, ea plânge isteric și cineva este nevoit să o prindă în brațe în timp ce leșină. La câteva zile după înmormântare, poliția îi arestează pe criminali. Ei își mărturisesc fapta și divulgă faptul că persoana care a plănuit crima și care i-a ajutat să o aducă la îndeplinire este chiar fiica proprietarilor uciși. Da, fata aceea care la cimitir plângea atât de amar, în ziua în care părinții ei erau înmormântați! Ce s-a întâmplat cu această fată de 18 ani, încât i-a trecut prin minte să comită un act atât de îngrozitor? Ar putea cineva să ne explice? Da, Biblia ne spune că în zilele din urmă oamenii

vor fi „neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați”. (2 Timotei 3,2.3) Scena 2. În anul 2004, în timp ce lumea întreagă își revenea din coșmar și își îndrepta atenția spre persoanele afectate de tsunami, poliția a descoperit o rețea organizată, care căuta copii orfani pe care să îi prostitueze sau cărora să le ia organele și să le vândă. 2 Oamenii se poartă ca niște hiene: au ajuns să profite de pe urma suferinței altora! Acesta este un caz real. Într-o zi, luam masa cu un prieten și discutăm despre această situație. Ochii i s-au umezit și mi-a spus aproape nestăpânit:

— I-aș omorî pe oamenii ăștia. Sunt niște animale și nu merită să trăiască. După o secundă, înroșindu-se în obraji, a continuat:

— Scuze, am uitat că sunt creștin; bineînțeles că nu aș face asta niciodată. Fără să-și dea seama, el împlinea o altă profeție privitoare la vremurile din urmă. Isus a zis: „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” (Matei 24,12) Scena 3. Ne aflăm într-un oraș liniștit, doar că întunericul este mai dens ca de obicei. Plouă torențial. Joaquin și soția lui se întorc acasă de la o nuntă. Au fost nași și poartă haine de ocazie. Își amintesc cu bucurie de nunta lor. Anii au trecut și se iubesc mai mult ca niciodată. Dumnezeu le-a dat doi copii. În noaptea aceea, copiii au rămas acasă cu o bonă. Dar ceva neașteptat întrerupe discuția plăcută a celor doi. Pe marginea drumului, văd un cuplu care are probleme cu mașina. Înfruntând ploaia, Joaquin și soția lui iau decizia să îi ajute. O greșeală teribilă. După câteva minute, el este mort, cu fața desfigurată de împușcătura armei de foc. Soția lui este violată și abandonată mai mult moartă decât vie. Va avea nevoie de ani întregi ca să își revină, iar cei doi copii mici, lipsiți de tată atât de timpuriu, nu vor putea înțelege niciodată de ce a fost răsplătită o faptă bună cu moartea. Ai mai avea curajul să te oprești pe șosea ca să ajuți pe cineva, după o astfel de întâmplare? Trăim înconjurați de pericole. Apostolul Pavel a spus că, în zilele din urmă, oamenii vor fi „neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți”. Oamenii se vor teme unii de alții. Nu vor avea încredere unii în alții. Bande de criminali vor umple orașele. Cei puternici vor profita de pe urma celor slabi. Orașele mari s-au transformat în jungle, iar oamenii, în animale sălbatice. Este adevărat că dragostea celor mai mulți s-a răcit. Poate că la colțul străzii dai peste un copil bolnav care cerșește, iar puțin mai departe îi zărești pe cei care îl exploatează pe copil, folosindu-se de banii pe care acesta îi obține zilnic. Cu simțământul că ai fost înșelat și insultat, iei decizia de a nu te mai lăsa păcălit a doua oară. Sună soneria și deschizi ușa. O femeie obosită, cu un copil în brațe, îți cere o cană cu apă. Vrei din toată inima să o ajuți. Te duci în bucătărie să-i aduci apă. Când te întorci, femeia nu mai e nicăieri și constăți că ți-a furat casetofonul din sufragerie. Mai vrei să ajuți pe cineva după o astfel de întâmplare? Spiritul creștinesc te îndeamnă să oferi ajutor mai departe, în ciuda frustrărilor și a decepțiilor, dar majoritatea oamenilor de azi vor sta pe gânduri înainte să ajute pe cineva. Dragostea celor mai mulți s-a răcit. Isus a spus că așa va fi. Răul va fi tot mai frecvent, iar oamenii cărora să le pese vor fi din ce în ce mai puțini. De ce fac oamenii astfel de lucruri? Nici ei nu știu de ce. Nu știu decât că își doresc ceva și, în lunga lor

căutare, îi rănesc pe alții și îi fac să sufere, chiar dacă acești „alții” sunt cei apropiați lor. În ziua în care am scris aceste rânduri, poliția, fiind sesizată de un informator, a spart ușa unui apartament din zona cea mai luxoasă a unui oraș mare și a fost martora unei scene care ar sensibiliza și cea mai împietrită inimă. O fată de 12 ani fusese legată în încăperea servitorilor. Cineva o legase de mâini și o atârname de o scară din fier, iar picioarele de-abia îi atingeau pământul. Îi pusese la gură o bucată de plasture dat prin piper și îi rupsesse opt degete de la mâini. Îi fuseseră smulse aproape toate unghiile.

— Am început să tremur atât de tare, încât de-abia am reușit să o dezleg, a declarat un polițist obișnuit cu scene de groază. Vinovată pentru tratamentul inuman la care a fost supusă această fată era chiar mama ei adoptivă.³ În fiecare zi, în orice țară, chiar și în localitatea ta, întâlnești acte de violență și de abuz. În ultima sa carte, *The World Without Us* [Lumea fără noi]⁴, Alan Weisman își imaginează cum ar arăta lumea noastră fără locuitori. Unii sunt de părere că ar arăta mult mai bine, dar eu nu sunt de acord. Personal, cred că adevărata problemă constă în faptul că omenirea s-a îndepărtat de Dumnezeu. Altă explicație nu există. Într-o joi dimineață de iunie, Sirlei, o muncitoare sărmană, care se lupta să supraviețuiască dintr-un salariu de numai 200 dolari pe lună, aștepta autobuzul ca să se ducă la o consultație la medic. Trebuia să ajungă la timp, ca să prindă un bon, și se uita nerăbdătoare la ceas. Autobuzul nu mai venea. La câțiva metri, valurile se izbeau cu zgomot de plajă. Sirlei se gândea la băiatul ei de trei ani, pe care îl lăsase acasă. El era motivul pentru care mai trăia. Deodată, a fost pusă la pământ de o lovitură puternică în gât. Apoi cineva a lovit-o peste față. Instinctiv și-a dus mâinile la față ca să se protejeze, dar degeaba. Din toate părțile venea o ploaie de lovituri. Instinctul matern a dus-o cu gândul la băiatul ei. Nu înțelegea ce se întâmplă. Nimeni nu ar putea să înțeleagă. Nici până astăzi lumea nu a putut să înțeleagă de ce ar mutila cinci studenți o femeie lipsită de apărare. Poliția i-a prins mai târziu. Părinții lor au argumentat că nu au vrut altceva decât să se distreze. Sirlei a supraviețuit datorită unei prostituate care a trecut pe acolo spre dimineață și care a strigat după ajutor.⁵ Ce caută oamenii și nu reușesc să găsească? Pe fața oamenilor din vremea noastră se citește neputința și disperarea. Ei neagă acest fapt și aduc argumente că nu este adevărat, însă se simt neîmpliniți. Oricât ar avea, nu este suficient. Încurcați în ițele propriilor dorințe, ei alunecă într-un haos care îi distruge nu numai pe ei, ci și pe alții. Persoanele dependente consumă anual droguri ilegale în valoare de 150 miliarde de dolari. Este una dintre cele mai profitabile afaceri din lume, după afacerile cu petrol. Dacă adăugăm la suma aceasta cei 104 miliarde de dolari cheltuiți pe tutun și cei 525 miliarde dolari cheltuiți pe alcool, putem să înțelegem că în societatea noastră a avut loc o răsturnare completă a valorilor.⁶ Unii susțin că trebuie să fie luată în considerare legalizarea drogurilor, ca să se combată corupția poliției și alte infracțiuni asociate cu traficul și cu consumul de droguri.⁷ Când a vorbit despre aceste nelegiuiri și a spus că ele sunt un semn al zilelor din urmă, Isus nu i-a predestinat pe oameni să fie așa. El nu a făcut

altceva decât să descrie realitatea, așa cum o putea prevedea. Adolescenții care au atacat-o pe tânăra mamă, în incidentul menționat mai devreme, au ales să se comporte așa, fără ca cineva să îi oblige. Ei au luat singuri hotărârea de a fi violenți și de a trata pe unul dintre semenii lor mai rău decât pe un animal. Fapta lor nu poate fi justificată. Ei nu doreau să o jefuiască, pentru că aveau bani. Unul dintre ei tocmai petrecuse șase luni în Australia, luând cursuri de surf, sub pretextul că dorea să învețe limba engleză. Un sociolog a încercat să explice că fapta lor este o consecință a culturii actuale, în care oamenilor nu le este frică de pedeapsă. Dar realitatea este alta. Profetul Ieremia scria: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9) Meteahna oamenilor este inima lor perfidă și coruptă. Violentă prin însăși natura ei, inima lor este rea, înșelătoare, nevrednică de încredere, ticăloasă și crudă. Educația îi poate învăța cum să-și mascheze intențiile rele, dar nu le poate transforma inima. Ei vor fi mai departe necinstiți și egoiști, oricât de elevați ar fi. Spre exemplu, cei care susțin cuvântări înflăcărâte în favoarea păcii pot, în același timp, să promoveze în mod activ războiul. Cinci dintre statele membre care obțin cel mai mare profit din vânzarea de arme fac parte din Consiliul de Securitate al ONU.⁸ Numai Isus poate transforma inima. El nu începe transformarea dinspre exterior, ci dinspre interior, de la izvorul comportamentului uman. „Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne.” (Ezechiel 11,19) Sunt martor al acestei transformări aduse de Isus în viața oamenilor care Îl primesc ca Mântuitor personal. Nimic nu este imposibil pentru Isus. Nu există oameni care să nu poată fi transformați. Într-o zi, El S-a dus la Betania, unde a aflat că prietenul Lui, Lazăr, murise de patru zile. Trupul lui începuse deja să se descompună. Nimeni nu avea vreun remediu pentru o astfel de problemă. Știința nu poate să facă nimic, iar banii sunt inutili în această privință. La fel și tehnologia și toate celelalte. Dar a venit Isus și odată cu El a venit viața, întrucât El este viața. El a zis: „Lazăre, vino afară!”, iar mortul s-a întors la viață. L-am văzut pe Isus făcând aceeași minune și azi și în fiecare zi în care conduc evanghelizări publice în diferite țări. Oameni altădată morți din punct de vedere spiritual revin la viață, familii distruse sunt refăcute și visele, cândva spulberate, devin o realitate. Isus este viața și oriunde intră El există viață din belșug. Într-unul dintre cele mai pline de violență orașe din lume, l-am întâlnit pe Andres. El a stat mai mulți ani la închisoare, unde și-a ispășit pedeapsa pentru infracțiunile comise. Dar Isus l-a găsit acolo. Într-o noapte friguroasă de iarnă, Andres își trăia ultimele zile de viață. Tremurând de frig, aproape înghețat, își aștepta moartea. În starea aceea, m-a auzit vorbind la radioul unui coleg de celulă. În acea noapte, Duhul lui Dumnezeu i-a atins inima. Deși auzise despre Isus de multe ori, el socotea că religia era numai pentru oamenii slabi, iar el se considera un om puternic. Nemilos și crud, el a ales delincvența pe când era doar un adolescent și dădea vina pe societate, pentru că nu i-a oferit nici o alternativă. În noaptea aceea, simțea că i se apropie moartea și era înspăimântat. Însă în umbrele întunecate ale nopții, el a început să înțeleagă

că Dumnezeu îl iubea și că dorea să îi dea o viață nouă. După ce a strigat la Isus ca să-i mai dea o șansă, a adormit. A doua zi de dimineață, soarele pătrundea pe fereastră printre nori și lumina camera, în ciuda ceții dense. S-a trezit în infirmeria închisorii.

— Trăiam, mi-a spus el vădit emoționat. Nu am murit. Dumnezeu mi-a mai dat o șansă. Au trecut de atunci 30 de ani. Andres este astăzi o mărturie vie a puterii transformatoare a lui Hristos. Acum este liber și este angajat al unei organizații nonguvernamentale care se ocupă de copiii și de tinerii delincvenți. Hristos cel minunat, care a atins viața lui Andres când acesta se afla pe moarte, poate veni și în viața ta, dacă vrei să îl lași. Iată ce îți spune Isus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11,28) Viața fără Hristos este, într-adevăr, o povară. Oboseala sufletească, pe care unii o numesc depresie, a devenit o boală care roade viața multora, chiar dacă nu le este afectat și trupul. În ultimul timp, i-am dat un nume mai pretențios, dar ea rămâne același dezgust față de viață. Isus te cheamă: „Vino la Mine.” El vrea să-ți dea odihnă și pace. Nu-i așa că după aceste lucruri tânjeai? Răspunsul îți aparține.

1 „Verdades e mentiras de Suzane Von Richthofen,” Revista VEJĂ (12 aprilie 2006). 2 Revista VEJĂ (5 ianuarie 2005). 3 “Como alguém é capaz de fazer isso?” Revista VEJĂ (26 martie 2008). 4 Alan Weisman, *The World Without Us* [Lumea fără noi] (New York: St. Martin's Press, 2000). 5 „Socos, pontapés...”, Revista VEJĂ (4 iulie 2007). 6 Patricia Costa, „Drogas: combater ou legalizar?” www.senac.br/informativo/diga/39/segundamateria-39.pdf 7 Eliot Spitzer, „The Fall of Ethics Man” [Disparația omului moral], *The Economist*, 11 martie 2008. 8 Juan Carlos Casté, „Conferința mondială asupra alimentației”, care a avut loc în 1974 în Roma, www.catolicismo.com.br/

O generație obsedata de sex „Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” (Romani 1,26.27)

Este o zi de duminică în Amsterdam. Soarele strălucește ca o minge de foc pe cerul senin. Grădina este plină de lalele, pregătite special pentru petrecere. Zeci de oameni stau de vorbă și sărbătoresc. În mijlocul distracției, mirii se țin de mână și se dezmiardă în timp ce le povestesc jurnaliștilor detaliile nunții. Perechea proaspăt căsătorită spune că vrea să adopte un copil. Din când în când, se privesc în ochi și zâmbesc cu pasiune. Camerele de luat vederi ale presei internaționale înregistrează totul și răspândesc vestea pe tot globul, prin intermediul satelitului. Un astfel de eveniment ar fi atras foarte puțin interes din partea jurnaliștilor, dacă ar fi fost vorba despre un cuplu obișnuit. Însă cuplul acesta este format din doi bărbați. Ei tocmai au ieșit din biserică după ce au primit „binecuvântarea nupțială”. Evenimentul s-a petrecut în Olanda, în anul 2001. Evenimente similare aveau să aibă loc mai târziu în Belgia, Canada și Statele Unite. La început, oamenii din multe țări au protestat, manifestându-se în favoarea valorilor și a moralității

familiei. Mulți au văzut în acest eveniment sfârșitul lumii. Astăzi, după câțiva ani, căsătoriile între homosexuali și uniunile civile legale ale cuplurilor homosexuale sunt la ordinea zilei în Argentina, Danemarca, Germania, Franța și Portugalia.¹ Și, așa cum se întâmplă în multe cazuri, ultima modă devine la scurt timp un obicei, iar obiceiul devine o parte integrantă a culturii. O paradă recentă a homosexualilor și a lesbienelelor din Brazilia a scos în stradă două milioane și jumătate de persoane.² Orașul Sao Paulo nu a cunoscut niciodată atâta animație. Semăna cu un carnaval, în care oamenii erau fericiți, îmbrăcați în culori vii, și purtau pancarte și steaguri cu slogane. Acest eveniment se repetă în fiecare an în toate marile capitale ale lumii. Homosexualii, care până acum își tănuiau stilul de viață, nu ezită să iasă în stradă ca să-și susțină punctul de vedere. Întrucât, în opinia lor, și ei au drepturi ca toți ceilalți oameni. Aspectul interesant și semnificativ în privința aceasta este modul dramatic în care se împlinește profeția biblică. Domnul Isus a spus că, în zilele din urmă, comportamentul acesta va face parte din cultura populară. Dacă problema s-ar rezuma la oamenii care nu au nici o legătură cu religia, atunci ar fi mai ușor de înțeles. În definitiv, o persoană care nu crede în Dumnezeu iudeo-creștin nu are o conduită biblică la care să adere. Însă până și în cercurile creștine se aud unele voci, cum ar fi cea a lui Mario Ribas, care susține ideea că „o analiză sănătoasă a Bibliei ne arată că toți oamenii, indiferent de rasă, gen sau orientare sexuală, au fost primiți de Isus și, prin urmare, nu înțeleg de ce homosexualii și lesbienele ar fi greșiți în stilul lor de viață.”³ Ribas, un teolog absolvent al Universității Princeton din New England, este pastorul unei mari biserici evanghelice. Ce se întâmplă în lumea creștină? De ce a devenit normal un lucru pe care Biblia îl condamnă ca fiind păcat? De ce au început unii să vorbească despre „manifestarea harului lui Hristos”, când se referă la acceptarea homosexualității? Cuvintele lui Isus consemnate în Biblie ne anunță că, în zilele din urmă, se va întâmpla astfel: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma... și în ziua când se va arăta Fiul omului.” (Luca 17,28-30) Ce s-a întâmplat „în zilele lui Lot”? Relatarea despre Lot se găsește în cartea Genezei. Locuitorii Sodomei au încercat să spargă ușa casei lui Lot, ca să-i ia pe cei doi musafiri și să aibă relații sexuale cu ei. Din acest motiv se folosește și cuvântul „sodomie”, ca sinonim pentru homosexualitate. În zilele lui Lot, homosexualitatea era un comportament acceptabil, iar Dumnezeu și-a manifestat dezacordul față el. (Geneza 19,1-11) Isus a prezis că, în zilele din urmă, va fi la fel ca în zilele lui Lot. Biblia ne învață că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii. Homosexualii, ca și alte ființe umane, sunt obiectul dragostei și al milei Sale. Însă Isus a venit în lumea noastră nu numai ca să-i ierte pe păcătoși, ci și ca să-i transforme și să îi facă oameni noi. Apostolul Pavel exclamă: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia... când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2,1-3). Mai departe, el declară că ei aveau „mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire; s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. Dar voi...,

potrivit adevărului, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4,18-24) Aici, apostolul ne vorbește despre transformare. Orice ființă umană, indiferent de păcatul săvârșit, trebuie să experimenteze minunea convertirii. Convertirea înseamnă pocăință, iertare și renunțarea la vechiul mod de viață. În lumina cuvintelor apostolului Pavel, este imposibil de acceptat ideea, aparent logică, potrivit căreia Dumnezeu este dragoste și, datorită acestui lucru, va accepta orice deviație de comportament. Dumnezeu Și-a descris astfel caracterul înaintea lui Moise: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” (Exod 34,6.7) Cuvântul „vinovat” în textul original nu se referă la oamenii care fac ocazional ceva rău, ci la aceia care persistă în comportamentul lor. Evident că presiunea pe care o exercită societatea, ca să acceptăm un lucru condamnat de Biblie, este o altă împlinire a semnelor sfârșitului. Proliferarea deschisă a homosexualității și argumentul că aceasta este doar „un alt tip de orientare sexuală” reprezintă o dovadă că trăim în ultimele zile. În urmă cu câțiva ani, Muzeul Naturii din Oslo a prezentat un exponat care demonstra homosexualitatea în lumea animalelor.⁴ S-a susținut că, dacă homosexualitatea există printre animale și dacă pare perfect normală printre ele, atunci deviația sexuală este normală și în rândul oamenilor – și dacă este normală, nu poate fi păcat. Dicționarul definește cuvântul „normal” astfel: „care este potrivit cu starea firească a lucrurilor”. Cheia este expresia „starea firească”. Care este starea firească a lucrurilor? Este normal să mănânci cu gura. Sunt liber să încerc să mănânc cu urechile, dar nu pot să mă aștept ca oamenii să considere că ideea mea este normală, naturală și adecvată. Generația în care trăim și-a pierdut înțelegerea asupra naturii umane. Ea trăiește aproape în întregime pentru a obține plăcerea fizică. Numai în Statele Unite se cheltuiește anual suma fabuloasă de 13 miliarde de dolari pe pornografie.⁵ Nu mai poți să deschizi computerul fără să primești invitația de a privi imagini pornografice. Cele mai multe dintre piesele muzicale și filmele compuse sau produse astăzi au ca temă centrală sexul. Rareori întâlnești o reclamă care să nu apeleze la sex, pentru promovarea produsului. Și ce este rău în asta? Oamenii sunt alcătuiți din trup, minte și spirit. Aceste dimensiuni nu pot fi separate una de cealaltă. Pentru ca viața lor să aibă sens, oamenii trebuie să acționeze cu toată ființa lor. A separa sau a fragmenta este fatal. Încercarea aceasta poate provoca răni adânci asupra subconștientului, niște răni care nu pot fi vindecate de raționalism. Indiferent de câte ori ne spunem că suntem bine, că totul este în regulă, atâta vreme cât nu facem rău nimănui, și că viața privată este o chestiune de alegere sau de preferință personală, înțelegem că realitatea este alta. Ființa ta este alcătuită din facultăți fizice, mentale și spirituale și nu poate accepta așa ceva. Poate că va tolera denaturarea și perversitatea

dimensiunii fizice, sub presiunea instinctului necontrolat; poate că mintea va fi convinsă, prin argumente, că lucrul acela este acceptabil; însă dimensiunea spirituală îl va respinge.

— Eu nu sunt spiritual, mi-a spus un bărbat, când l-am vizitat la închisoare. El se afla acolo pentru că încercase să ducă o viață fără restricții. Deși nu era dispus să recunoască, era totuși interesat de lucrurile spirituale. Altfel, nu ar fi insistat atât de mult să îl vizitez. Problema lumii contemporane este faptul că nu recunoaștem dimensiunea spirituală a ființei noastre. Deși încercăm să o negăm, nu putem schimba realitatea. Nu putem alege să fim sau să nu fim spirituali. Nu putem să hotărâm noi în această privință, pentru că așa am ieșit din mâna Creatorului. Viața noastră va fi împlinită numai dacă vom trăi în armonie cu El și dacă vom respecta integritatea și unitatea dimensiunilor cu care ne-a înzestrat. Iată o ilustrație: la o pasăre și pune-o într-o colivie de aur, împodobită cu diamante. Pune în colivie multă hrană și apă și, dacă vrei, oferă-i aer condiționat potrivit cu nevoile ei. Crezi că va fi vreodată fericită? Niciodată! Este o pasăre, născută să zboare nestingherită. Este adevărat că are nevoie de apă și de hrană, dar ceea ce o face fericită este libertatea. Oamenii cred să sunt liberi atunci când fac tot ce vor, dar ei sunt de fapt prizonierii plăcerii. Mario Veloso, un prieten al meu, poet și scriitor, afirmă că libertatea formală nu este suficientă ca să fii fericit cu adevărat. Statul sau guvernul îți poate garanta libertatea trupului, dar nu și libertatea sufletului. Cei care trăiesc sub un regim totalitar nu suferă mai mult decât cei care trăiesc în țări absolut libere. De ce? Fiindcă aceștia din urmă sunt prizonierii propriilor complexe și înclinații, ai propriului egoism, ai propriilor ambiții, dușmăniei sau vicii și ai altor lucruri care constituie partea întunecată a psihologiei umane.⁶ Prizonierii de acest fel nu pot fi niciodată fericiți în mod real. În frustrarea lor, mulți recurg la o viață de plăceri și dau frâu liber imoralității. Cei care încearcă să trăiască în afara dimensiunii spirituale a vieții își închid singuri ușa temniței. Oricât de incredibil ar părea, factorii cei mai frecvenți care îi privează pe oameni de libertate sunt, potrivit lui Veloso, obscenitatea, pornografia, violența și homosexualitatea. David Levy a publicat o carte intitulată *Love and Sex with Robots* [Dragoste și sex cu roboți]. După ce explorează posibilitatea relațiilor dintre oameni și roboți, autorul conchide că oamenii care sunt incapabili să stabilească o relație satisfăcătoare cu alți oameni ar trebui să stabilească relații cu roboți. Și nu glumea.⁷ Ideea lui Levy poate fi îndreptățită, însă pentru ca relația sexuală să fie pe deplin satisfăcătoare și pentru ca omul să fie fericit, ea trebuie să fie un act fizic, mintal și spiritual. Dacă relația sexuală este numai fizică, omul este frustrat, neîmplinit și nesatisfăcut. Atunci ce fac oamenii, ca să răspundă strigătului inimii lor frustrate? Se afundă în tot felul de perversiuni și de vicii. După cum spune Biblia: „Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” (Romani 1,26.27) La ce se referă apostolul când spune

„plata cuvenită pentru rătăcirea lor”? El se referă la toate bolile și afecțiunile care au lovit lumea modernă. Un studiu realizat de către Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor din SUA arată că 19 milioane de americani se infectează anual cu o boală cu transmitere sexuală și că 65 de milioane poartă toată viața astfel de boli.⁸ SIDA seceră omenirea. În prezent, 43 de milioane de oameni au SIDA. Numai anul trecut s-au infectat alți 4,8 milioane de indivizi. Mai rău chiar, 2000 de bebeluși sunt infectați cu virusul HIV încă din pântecul mamelor lor.⁹ Biblia a prezis că toate acestea constituie un indiciu al faptului că trăim în vremea sfârșitului. Isus a declarat: „De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.” (Matei 24,32) Era într-o după-amiază, târziu, și viața ei tristă părea a se apropia de sfârșit. Visurile pe care și le făcuse fuseseră fatale. Bărbații o condamnau, spunând că este o păcătoasă. Viața ei fusese plină de greșeli și iubise așa cum nu se cuvenea. Deși tânjea să fie iubită, nu fusese decât folosită, iar sufletul ei era plin de răni pe care nimeni nu le putea vindeca. Ce poate să facă o persoană care știe că a greșit și că merită să fie pedepsită? Nu poate să facă altceva decât să își repete la nesfârșit fapta, pentru ca durerea pe care crede că o merită să se intensifice. Femeia alesese această cale care o dusesse în fundul prăpastiei, unde se simțea ca un gunoi. Deși știa că ar fi trebuit să-și schimbe viața, nu avea suficientă putere. Atunci, bărbații au prins-o în flagrant și au târât-o înaintea lui Isus. Ea știa că merita să fie omorâtă cu pietre. Legea aspră nu îi oferea nici îndurare și nici iertare. Stătea acolo, cu trecutul ei urât, cu prezentul ei înfiorător și cu viitorul ei inexistent. Apoi l-a văzut pe Isus, un Om minunat. Slavă lui Dumnezeu că El vine exact atunci când avem cea mai mare nevoie de El! Așa este Dumnezeu: te caută fără încetare, te cheamă și așteaptă să-l răspunzi. Învățătorul din Galileea a început să scrie pe pământ, iar acuzatorii femeii sărmane s-au făcut nevăzuți unul câte unul. Atunci, glasul lui Isus a întrerupt tăcerea pe neașteptate: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” (Ioan 8,7) Nimeni nu a îndrăznit și au plecat cu toții.

— Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit? a întrebat-o Isus.

— Nimeni, Doamne, a răspuns ea, fără să se încumete să-și ridice privirea.

— Nici Eu nu te osândesc, i-a spus Domnul. Du-te, și să nu mai păcătuiești. De atunci au trecut douăzeci de secole. Glasul Învățătorului se mai face încă auzit. Făgăduința Lui este: „Dă-mi inima ta și îți voi da o inimă nouă.” Ce invitație extraordinară! O crezi? Ce vei face cu ea? Răspunsul îți aparține.

1 „Special Report. Homosexual Civil Union”, www.traditionalvalues.org/pdf_files/CivilUnions.pdf 2 „Marcha do Orgulho Gay 2007” www.esquerda.net/index.php?option=com_zoom&Itemid=112&catid=31 3 Marcia Freitas, „Aceitação de padres gays é inevitável, diz reverendo brasileiro”,

www.bbc.co.uk/portuguese/reporterbbc/story/2004/10/041019_re-verendogaymp.shtml 4 „Against Nature? An Exhibit on Animal Homosexuality” [Împotriva naturii? Un expонат care demonstrează homosexualitatea printre animale], www.nhm.uio.no/againstnature/index.html 5 Adam Tanner, „Porn Industry Threatened by Video-sharing Websites” [Industria pornografică amenințată de filmele împărtășite pe site-urile web] <http://www.huffingtonpost.com/2008/01/11/porn-industry-threatened> 6 Mario Veloso, *Libre para amar* (Buenos Aires: Asociación Casa Editora Sudamericana, 1984), pag. 19-28. 7 David Levy, *Love and Sex with Robots* [Dragoste și sex cu roboți], (New York: Harper Collins, 2007). 8 „Report from the Center for Disease Control and Prevention (CDC)” [Raportul Centrului pentru Controlul și Prevenirea Bolilor], *USA Today*, 25 martie 2008. 9 „El SIDA avanza y el virus HIV llega a casi 40 millones de infectados en el mundo,” www.radioagencianp.com.br/index.php?option

Recesiunea economica „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi. Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă!” (Iacov 5,1-4)

Orașul Sao Paulo strălucea în seara aceea, în timp ce îl priveam de la balconul hotelului Italia Building. Am intrat în restaurant și am privit în jur. Ospătarul, un tânăr înalt și blond, m-a întrebat protocolar, de parcă mă cunoștea:

— Domnul Bullón? Am dat din cap zâmbind și m-a condus la un separeu din restaurant. Persoana pe care o căutam era deja acolo și mă aștepta. Când am ajuns, aceasta s-a ridicat, ne-am salutat și, după o discuție scurtă pe teme generale, a trecut direct la subiect.

— Știi că am bani, mi-a spus interlocutorul meu, preluând imediat frâiele discuției. Pot să cumpăr orice, pot să călătoresc oriunde în lume și pot să obțin lucruri pe care alții doar visează să le aibă; însă când vine noaptea, nu pot să adorm. Parcă mă simt dator față de cineva. Uneori nu pot să închid ochii toată noaptea. Spune-mi ce îmi lipsește, dar te rog nu-mi cere să devin membru al bisericii tale și nu-mi vorbi despre Isus. Atitudinea lui m-a surprins. Era un om influent din lumea afacerilor, stătea în fața mea și aproape că mă implora să îl ajut, dar nu voia să audă despre Isus.

— Știi că sunt pastor, i-am zis.

— Da, dar voi pastorii nu puteți să vorbiți decât despre religie?

— A, sigur că putem să vorbim și despre altceva. Pot să-ți vorbesc despre bursa de valori sau despre prețul actual al dolarului. Pot să-ți vorbesc despre sport sau despre cultura din țările pe care le-am vizitat, dar mi-ai pus o întrebare precisă. Vrei să știi ce îți lipsește și sunt sigur că nu duci lipsă de acțiuni sau obligațiuni, nici de călătorii și nici de cultură. Ai nevoie de dimensiunea spirituală a vieții, dar nu vrei să-ți vorbesc despre Isus. Ce să fac? Dacă ți-aș spune că soluția la problema ta se află în India și că te va costa un milion de dolari, nu ai ezita nici o secundă. Ți-ai pregătit avionul privat și te-ai duce chiar acum să găsești soluția. Mă înșel oare? Bărbatul a

clipit din ochi de câteva ori, a luat o gură de apă, neștiind ce să mai spună. Era conștient că viața lui era neîmplinită, că ceva nu mergea. La începutul carierei, pe când era încă tânăr și plin de ambiții și de aspirații, a crezut că avea nevoie de bani ca să fie fericit. Și-a îndreptat toată atenția spre obținerea banilor și și-a atins ținta. Acum, era multimilionar și, după planul lui inițial, trebuia să fie satisfăcut – dar nu era. Dimpotrivă, era tot timpul neliniștit și nu putea să înțeleagă de ce. Venise să ceară ajutor, dar nu era dispus să audă despre Dumnezeu. Am mai stat puțin de vorbă, apoi ne-am luat la revedere, fără să ajungem la o concluzie. Iată portretul clasic al omului modern, care și-a făcut din bani un dumnezeu. În ciuda faptului că avea bani, omul acesta era neîmplinit și foarte mâhnit. „Banii înseamnă putere”, spune zicala. Și oamenii se luptă din răsuputeri ca să câștige cât mai mulți. „Banii învârt lumea”, își repetau căutătorii de aur, când își riscau viața căutând metalul prețios în jungla amazoniană. Alergarea nebună după bani domină în cultura contemporană. Ea distruge viața oamenilor, le pătează conștiința și îi determină să răstoarne guvernele. Totuși, oamenii cred că dacă ar avea mai mulți bani ar fi fericiți și, din acest motiv, nu precupețesc nici un efort ca să-i obțină. Omul cu care am stat de vorbă în seara aceea a constatat că banii nu i-au adus fericirea. Însă mulți oameni, în încercarea lor disperată de a-și umple golul sufletesc, devin lacomi: ei idolatrizează banii. Oamenii lacomi trăiesc doar pentru câștig. Ei își adună bogății de care nu se pot folosi. Le este teamă să cheltuiască și le este groază de sărăcie; niciodată nu au destul. Nu le pasă decât de ei înșiși. Apostolul Pavel spune că acești oameni sunt un semn al sfârșitului: „Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani”. (2 Timotei 3,2) Dorința de a strânge averi îi determină pe oameni să confunde valorile. Lucrurile li se par mai importante decât oamenii. Râvnind să fie tot mai bogați, ei mint, îi exploatează pe alții, îi șantajează, folosesc metode ilegale, fără să le pese de cei din jur. Astfel de indivizi există în toate domeniile de activitate: în afaceri, în guvern și chiar în biserică. Consecințele lăcomiei altora sunt suportate în mod deosebit de cei săraci și slabi. Ei au parte de tot mai puține șanse și de tot mai multă sărăcie și nefericire. O dovadă a faptului că revenirea lui Hristos este aproape o constituie îmbogățirea continuă a câtorva indivizi și sărăcia extremă pe care o îndură tot mai mulți. Potrivit unui raport al Proiectului ONU de Luptă Împotriva Foametei (Hunger Project), în fiecare secundă, pe planeta noastră, moare câte un om din cauza înfometării. Șaptezeci la sută dintre ei sunt copii sub 5 ani.¹ În perioada 13-17 noiembrie 1996, la Roma, a avut loc Conferința Mondială asupra Alimentației. O sută optzeci și cinci de națiuni și-au trimis reprezentanții. S-a hotărât ca, până în 2015, să se pună capăt foametei. Cu toate acestea, foametea a crescut de atunci în mod dramatic.² Majoritatea deceselor datorate înfometării sunt o consecință a malnutriției cronice. Există familii care pur și simplu nu au hrană suficientă ca să supraviețuiască. Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) estimează că cel puțin 820 milioane de oameni suferă de foame și de malnutriție.³ Biblia spune că, în zilele din urmă, strigătul celor nevoiași va duce la apariția unor conflicte de muncă teribile. Apostolul Iacov spune:

„Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogațiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră... V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă!” (Iacov 5,1-4) Exploatarea îi va transforma pe cei fără Dumnezeu într-o armă încărcată, pe care timpul o va declanșa. Foamea reprezintă germenul războiului pretutindeni în lume. Sărăcia nesfârșită și oprimarea prelungită îi constrânge pe oameni să recurgă la agresiune și terorism. Lupta pentru supraviețuire îi afectează îndeosebi pe cei care locuiesc în zone rurale și la periferia marilor orașe. Șapte din zece oameni săraci, dintre care unii câștigă mai puțin de un dolar pe zi, locuiesc în astfel de zone și pot fi racolați cu mai multă ușurință de trupele de gherilă revoluționare, care pretind că urmăresc dreptatea socială, dar care, din nefericire, sfârșesc de multe ori prin a distruge ceea ce a mai rămas din situația economică precară a claselor sărace. Celelalte victime ale sărăciei recurg la traficul de droguri și la crima organizată.⁴ Cercetările atente asupra celor mai grave conflicte sociale actuale arată că, în statele cele mai sărace și mai nevoiașе, mișcările revoluționare și delincvența reflectă lipsa de programe economice care să iasă în întâmpinarea nevoilor populației tot mai numeroase. Oamenii care zeci de ani nu au avut nici o șansă să-și îmbunătățească traiul ajung să nu mai suporte situația și să amenințe orice autoritate recunoscută. Marea parte a conflictelor sociale din lumea contemporană au apărut din cauza frustrărilor, a in Justiției și a disperării pe care le îndură din ce în ce mai mulți oameni. Dacă mai adăugăm și inegalitatea larg răspândită și discriminarea prezentă în multe culturi, ajungem la lupta de clasă, prezisă în Biblie ca fiind unul dintre semnele revenirii lui Hristos. Și ca situația să fie și mai rea, astăzi oamenii sunt mai conștienți ca oricând de existența inegalității și a nedreptății. Aproape oricine are acces la un aparat de radio, la un televizor sau la o altă formă de comunicare în masă. Mass-media stimulează consumismul în rândul celor care au suficiente resurse ca să cumpere și, în același timp, expune un stil de viață extravagant, pe care marea majoritate nu și-l poate permite. Globalizarea informației alimentează mânia crescândă a claselor sociale nevoiașе. Lumea nu mai acceptă cu aceeași pasivitate vechiul argument, că cei mai mulți sunt sortiți să fie săraci și că nu au de ales. Astăzi, oamenii vor să schimbe ordinea lucrurilor. Din nefericire, ei nu realizează că înfruntările armate nu sunt o soluție. Luptele sociale continuă. Ele sunt rezultatul nedreptății, al avariției și al egoismului colectiv. Dar ele nu se limitează la atât. Apostolul Iacov scria că plata lucrătorilor cere să fie achitată și se referea și la grevele și la luptele sindicale. În timp ce scriu aceste rânduri, au fost declanșate greve în mai multe zone din Spania. Țara este aproape paralizată din cauză că lucrătorii din transportul public cer salarii mai bune. Greva s-a extins și în alte sectoare, inclusiv printre lucrătorii de la serviciile funerare și printre angajații Ministerului de Justiție. Germania a trecut de curând printr-o situație asemănătoare, când sindicatul Verdi a anunțat că

lucrătorii din transporturile aeriene și feroviare vor continua greva pe o perioadă nedefinită. În Statele Unite, General Motors a anunțat închiderea câtorva fabrici și o reducere a producției celorlalte, din cauza unei greve declanșate de angajații unuia dintre furnizorii ei principali. Același lucru a avut loc și în Brazilia. Poliția din Rio de Janeiro a încetat lucrul ca să ceară condiții de lucru mai bune, iar în Argentina sindicatul șoferilor de camioane a cerut mărirea salariului. În Peru, oamenii au ieșit pe străzi ca să protesteze împotriva condițiilor economice. În Bolivia, greviștii înarmați cu bâte au blocat traficul în cinci districte. Auzim permanent la știri despre greve. Biblia a prezis cu mult timp în urmă conflictele de muncă. Acestea reprezintă unul dintre semnele revenirii lui Isus Hristos. Totuși, Biblia nu spune că oamenii bogați se vor tângui numai datorită grevelor. Tulburările economice cuprind toată lumea. Statele Unite trec prin unele dintre cele mai critice probleme financiare din istoria lor. Bursa de valori a fluctuat în repetate rânduri. Rata șomajului a crescut, iar familiile își pierd casele din cauza neachitării datoriilor. Într-o încercare de a reduce criza, Banca de Rezerve Federale a SUA a redus în mod repetat dobânda, până în clipa în care inflația a devenit o amenințare datorită creșterii prețului petrolului. Mulți oameni din Statele Unite se întreabă: Ce se întâmplă? Prea puțini realizează pericolele mai mari care s-ar putea ivi. Potrivit lui Isaac Joshua, directorul Comisiei Economice a Universității din Paris, situația economică incertă a celor mai puternice state din lume este una dintre cele mai îngrijorătoare probleme actuale.⁵ Japonia și Statele Unite s-au confruntat cu o creștere economică lentă, iar viitorul Europei este întunecat. În condițiile acestea, ar fi o imprudență să respingem posibilitatea unei recesiuni economice mondiale, a unui tsunami financiar care să distrugă tot ce întâlnește în cale. Potrivit specialiștilor, alternativele actuale sunt fie o criză violentă, fie o criză de intensitate mai redusă, dar de lungă durată. Și, dacă acest lucru este adevărat pentru cele trei mari puteri economice ale lumii, imaginați-vă ce se va întâmpla în țările în curs de dezvoltare, care depind direct sau indirect de ele. Așa cum se întâmplă de regulă, săracii sunt cei care au de suferit cel mai mult. Ei știu foarte bine ce înseamnă să suferi. Să nu uităm că, în fiecare seară, aproape 800 milioane de oameni merg la culcare cu stomacul gol. Dar să ne gândim și la cei înstăriți, care nu au cunoscut lipsurile niciodată și pentru care banii sunt o sursă de siguranță. Nu este de mirare că profeția spune că ei se vor tângui pentru că bogățiile nu le vor mai fi de folos. În 1929, când s-a prăbușit Bursa în Statele Unite, mai mulți milionari au pierdut totul într-o secundă, iar unii dintre ei și-au pus capăt zilelor. A fost nevoie de ani întregi pentru ca țara să depășească această traumă.⁶ Banii sunt importanți, însă când ființele umane se îndepărtează de Dumnezeu, viața lor este tot timpul neîmplinită. Atunci, bogăția devine o obsesie. Oamenii se agață de ea ca de singura lor sursă de siguranță. Însă ea nu este altceva decât un nisip mișcător. Isus a spus: „De aceea, pe orîșicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stîncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vînturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stîncă. Însă orîșicine aude aceste

cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare.” (Matei 7,24-27) Ne așteaptă vremuri tulburi. Peste fața pământului se abat probleme financiare. Biblia a prezis că așa va fi. Când vor veni vremurile acelea, casa ta pe ce va fi zidită? Răspunsul îți aparține.

1 „Hunger Costs Millions of Lives and Billions of DollarsFAO Hunger Report” [Foamea face milioane de victime și pagube de miliarde de dolari – Raportul FAO asupra foametei],

www.fao.org/newsroom/en/news/2004/51809/index.html

2 „World Food Summit Plan of Action” [Planul de acțiune al Conferinței Mondiale asupra

Alimentației] http://www.fao.org/wfs/index_en.htm

3 FAO și-a reluat cererea de fonduri pentru hrănirea a 400 milioane de persoane până în 2015.

<http://www.consumer.es/web/es/solidaridad/2002/06/14/47824.php>

4 Tony Addison și S. Mansoob Murshed, „From Conflict to Reconstruction: Reviving

the Social Contract” [De la conflict la reconstrucție: renașterea contractului

social], Journal of Peace Research, vol. 40, no. 2 (2003), pp. 159-176; „The

Causes of Conflict în Africa” [Cauzele conflictului din Africa], DFID (2001);

„Development Cooperation and Conflict” [Dezvoltare, cooperare și conflict],

World Bank (2001); „Report of the UN Secretary General on the Work of the

Organization” [Raportul Secretarului General al ONU privind activitatea

organizației], UN (2000). 5 „Speculation and Collapse: Enough!” [Speculație

și colaps: Destul!], L'Humanité (27 martie 2008). 6 „Wall Street Crash of

1929” [Crahul din Wall Street din 1929],

http://en.wikipedia.org/wiki/Wall_Street_Crash

Predicarea Evangheliei „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24,14)

Glasul însoțitoarei de bord m-a trezit. Privind la ceas, am văzut că era

ora 6:05 dimineața, ora Londrei. Peste încă o jumătate de oră, avionul urma

să aterizeze pe aeroportul Șeremetievo din Moscova. Urma să susțin o

campanie de evanghelizare în Rusia. Am privit pe fereastra avionului,

încercând să văd cum arată capitala Rusiei, și mi-au venit în gând greutățile

prin care a trecut, în fosta Uniune Sovietică, acest popor, când și-a dorit să

studieze Biblia și să îi slujească lui Dumnezeu. Oricine încerca să predice

Vestea Bună despre Isus risca să ajungă în închisoare. Dar căderea Cortinei

de Fier și perestroika lui Mihail Gorbaciov au deschis ușa înaintea mesajului

Evangheliei. În 1992, pastorul și conferențiarul Mark Finley, însoțit de o

echipă de evangheliști de la postul de televiziune It Is Written, a marcat un

moment hotărâtor în istoria predicării. El a susținut o serie de întruniri

evangelistice la Kremlin, locul în care vechiul guvern emitea legi ca să-L

scoată pe Dumnezeu din viața oamenilor. În timpul campaniei susținute de

pastorul Finley, aproape 3 000 de oameni L-au acceptat pe Isus și au fost

botezați. Astăzi, Rusia este un teren fertil pentru sămânța Evangheliei.

Aceasta face parte din împlinirea unui alt semn al venirii lui Isus: predicarea

Evangheliei în toată lumea. Mai sunt încă multe provocări. Câteva țări și zone

ale lumii nu au auzit încă mesajul salvator al lui Isus. Din perspectivă omenească, s-ar părea că deocamdată este imposibil ca Evanghelia să ajungă în aceste zone. Dar dacă ne uităm la trecutul recent și dacă ținem cont de țări ca Rusia, de pildă, care altădată dădeau impresia că este imposibil de pătruns în ele și care astăzi sunt deschise, înțelegem că, într-o zi, nu va exista în lumea aceasta nici un loc în care Evanghelia să nu poată ajunge. Biserica înaintează cu putere în împlinirea misiunii ei. În cele opt zile pe care le-am petrecut în Siberia, am întâlnit numeroși oameni înfometați din punct de vedere spiritual. Ei tânjeau să audă mesajul lui Dumnezeu. În fiecare seară, zeci de oameni îl acceptau pe Hristos ca Mântuitor personal. Am fost martorul vindecării lor spirituale prin puterea transformatoare a lui Isus. Scopul Evangheliei este să îi înalțe pe cei căzuți și să le redea chipul primit odată de la Creator. Ființele umane din toate timpurile și din toate locurile au avut dintotdeauna nevoie de Evanghelie. Dar dacă a existat vreun moment în istorie când a fost nevoie să predicăm Vestea Bună a lui Isus cu putere, atunci momentul acela este astăzi. Niciodată până acum oamenii nu au fost atât de disperați și de pierduți în umbrele propriilor raționamente. Niciodată până acum ființele omenești nu au căutat cu atâta ardoare un sens în viață. Isus îi iubește pe acești oameni și vrea să-i mântuiască. El vrea foarte mult să le arate calea spre pace și bucurie. De aceea, unul dintre semnele care ne spun că trăim în vremea sfârșitului este predicarea Evangheliei la toți și pretutindeni: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24,14) Chiar în acest moment, în timp ce citiți aceste cuvinte, milioane de creștini entuziaști se duc în orașele și în localitățile izolate ale lumii ca să predice Vestea Bună a Evangheliei. Ea poate fi auzită și văzută la radio, la televizor sau pe internet și poate fi citită în nenumărate cărți și reviste. Milioane de oameni îi invită pe prietenii și pe vecinii lor acasă la ei, ca să le împărtășească speranța. Ei susțin campanii de evanghelizare de dimensiuni mai mari sau mai mici și intră în casele oamenilor ca să le ofere studii biblice. Semnul amintit de Isus ca dovadă a revenirii Sale se împlinește într-un mod extraordinar. În ultimii ani, am călătorit în mai multe țări din lume ca să predic pe stadioane, în aer liber și în biserici, în săli închiriate, în cinematografe, în săli de spectacol etc. Am văzut că această profeție devine o realitate, întrucât oamenii se botează cu miile. Ei se alătură bisericii lui Dumnezeu și își exprimă dorința de a se pregăti pentru revenirea lui Isus. Nu numai Isus a amintit că predicarea Evangheliei este un semn al vremii sfârșitului. Găsim același gând în cartea profetică a Apocalipsei, în care Ioan consemnează ceea ce a văzut într-o viziune simbolică: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14,6.7) Pasajul ne arată clar că Evanghelia de care are nevoie lumea în vremea sfârșitului nu este un mesaj modificat, schimbat sau

diluat. Evanghelia pe care au auzit-o Adam și Eva în Eden este aceeași cu cea proclamată pe Sinai. Vestea Bună de la Sinai este aceeași cu cea anunțată în vremea lui Isus. Învățătorul din Galileea a predicat aceeași Evanghelie ca și apostolul Pavel. Evanghelia din Noul Testament nu s-a schimbat în Evul Mediu sau în era noastră postmodernă. Vestea Bună că Isus a murit pe crucea de pe Calvar ca să mântuiască lumea a fost, este și va fi întotdeauna aceeași. Ce este Evanghelia? Este Vestea Bună a mântuirii. În esență, Evanghelia lui Isus Hristos înseamnă ce a făcut, ce face și ce va face El pentru neamul omenesc. Este mesajul iertării și al restaurării. Omenirea are nevoie să îl audă. Prin urmare, Dumnezeu trimite un înger, care zboară prin mijlocul cerului ca să transmită cu putere acest mesaj unei lumi suferinde. Cine este acest înger? Pe cine reprezintă el? Îngerul este simbolul unui mesager sau al unui grup de mesageri.¹ Profeția din Apocalipsa 14 arată că, înaintea revenirii lui Hristos, Dumnezeu va chema la existență un grup de mesageri care își va începe activitatea după persecuția bisericii credincioase, persecuție care avea să dureze 1 260 ani.² Profeția spune că acest grup de mesageri va proclama mesajul „cu glas tare”. Aceasta înseamnă că mesajul va fi clar și distinct, un mesaj care poate uimi sau alarma, care poate fi chiar incorect politic, venind în contrast cu mentalitatea majorității. Mesajul începe astfel: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.” De ce? Fiindcă mesajul acesta trebuie transmis într-o vreme când omul preferă să se închine creaturii, și nu Creatorului. Din acest motiv, îngerul ne îndreaptă atenția spre lucrările minunate pe care le-a creat Dumnezeu. El scoate în evidență autoritatea lui Dumnezeu de Creator, faptul că El este infinit mai mare decât lucrurile pe care le-a creat. El „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14,7). De aceea, creaturile trebuie să-și îndrepte atenția nu spre lucrurile create, ci spre Dumnezeu Însuși. Mesagerii simbolizați de acest înger îi cheamă pe oameni să se închine Creatorului. Argumentul pe care îl aduc ei este acesta: „căci a venit ceasul judecății Lui”. Lumea trebuie să abandoneze urgent idolatria și să se închine singurului Dumnezeu adevărat, fiindcă a sosit ceasul judecății. Despre ce judecată este vorba aici? Când aud de judecata lui Dumnezeu, creștinii se gândesc, de obicei, că ea va avea loc cândva în viitor. Ei leagă judecata de venirea lui Hristos și de sfârșitul lumii. Însă îngerul spune că ceasul judecății lui Dumnezeu a venit deja. Prin urmare, ea nu poate avea loc cândva în viitor, ci a început deja și este în derulare. Profetul Daniel descrie scena judecății astfel: „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată... Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7,9.10). Așadar, „cărțile” au fost deschise ca să înceapă judecata. Studiul atent al profetiei biblice ne indică faptul că ea a început în 1844.³ Altfel, cum ar putea Isus să le dea celor drepti răsplata la a Doua Venire, dacă nu ar fi cercetat deja cazul fiecăruia.⁴ Oamenilor le este frică să vorbească despre judecată. Numai să audă acest cuvânt și imediat se simt incomod, fiindcă ei pun semnul egal

între judecată și distrugere. Iar dacă înseamnă distrugere, cum poate ea să fie inclusă în Evanghelia veșnică? Evanghelia este „vestea bună”, nu vestea rea. Cei mai mulți dintre noi avem nevoie să fim încurajați, nu speriați, nu-i așa? Atunci, cum să înțelegem judecata? Să ne imaginăm următoarea situație: să presupunem că cineva vrea să îți ia casa, printr-un act de proprietate fals. Vă duceți amândoi la tribunal ca să rezolvați problema. Când vă înfățișați la proces, cui trebuie să-i fie frică? Ție, care îți vei primi casa înapoi, sau individului respectiv, care vrea să ți-o ia în mod necuvenit? Tot la fel, judecata este o veste bună pentru cei drepti. Pentru cei nedrepti, ea este o veste care le inspiră frică și deznădejde. Potrivit Bibliei, judecata face parte din Evanghelia mântuirii dintr-un motiv simplu. Domnul Isus, vorbind despre Duhul Sfânt, a spus: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16,8). Aici găsim elementele componente ale mesajului întregii Evanghelii. În primul rând, eu sunt un păcătos și nu pot să fac nimic prin puterea mea ca să scap de condamnarea pentru păcatele pe care le-am săvârșit. În al doilea rând, neprihănirea vine numai de la Isus. El a murit pentru mine pe cruce și îmi oferă harul Său fără plată. În al treilea rând, dacă refuz să primesc darul extraordinar al milei și harului lui Dumnezeu, voi da socoteală pentru această decizie în cadrul unui proces juridic, când mă voi înfățișa la bara de judecată a lui Dumnezeu. Profetia biblică declară că în 1844 au avut loc în univers două evenimente importante. Primul s-a petrecut în cer. Acolo a început judecata. Al doilea eveniment s-a petrecut pe pământ. Dumnezeu a ridicat un grup de mesageri care să predice Evanghelia veșnică, anunțându-i pe bărbații și pe femeile de pretutindeni că judecata a început și chemându-i înapoi la închinarea la Dumnezeu, Creatorul. Acest grup de mesageri a alcătuit biserica rămășiței, descendentă femeii din Apocalipsa (Apocalipsa 12,7). Profetia anunță că Dumnezeu a chemat un grup de credincioși care să le transmită oamenilor un ultim mesaj. Datorită faptului că misiunea acestei biserici este urgentă, Scriptura o reprezintă prin intermediul îngerului care zboară prin mijlocul cerului. Și, pentru că mesajul este important, îngerul vorbește „cu glas tare”. Pentru ca biserica să-și împlinească misiunea, Dumnezeu a deschis în ultimii ani multe uși, astfel încât Evanghelia să ajungă la miliardele de oameni de pe tot globul pământesc. Stațiile radio pe unde scurte, amplasate în zone strategice, transmit mesajul Evangheliei pe toată suprafața pământului, în multe limbi și dialecte, 24 de ore din 24. Prin intermediul lor și prin intermediul altor mijloace de comunicare, Evanghelia ajunge chiar și la oamenii din cele mai izolate și îndepărtate zone. Am primit deunăzi o scrisoare de la un bărbat care îmi spunea: „Domnule pastor, probabil că nu voi avea niciodată ocazia să vă întâlnesc personal. Vreau doar să vă mulțumesc pentru că, într-o zi, am auzit la radio Vestea Bună a Evangheliei prin intermediul mesajului pe care l-ați prezentat. În perioada aceea, familia mea era distrusă și am încercat să îmi pun capăt zilelor de două ori. Mi se părea că viața nu are nici un sens. Eram agitat și căzusem în disperare. Nu puteam să dorm. Stăteam ore în șir treaz. Am consultat mulți medici și psihologi, dar niciunul nu a putut să mă ajute. Într-o dimineață devreme, am

deschis radioul și v-am auzit predicând. Nu am crezut niciodată în Evanghelie, în Isus sau în Biblie. Eram un om rațional, un agnostic, și consideram că religia era numai pentru oamenii slabi. Eu nu aveam nevoie de cărja religiei. Dar, s-a produs ceva neașteptat în viața mea. Am început să-mi pierd bucuria de a trăi. Totul mi se părea fără noimă și mă afundam tot mai mult într-o imensă disperare, până în dimineața aceea, când v-am auzit vorbind la radio. În liniștea din zorii acelei zile, Duhul Sfânt mi-a vorbit sufletului, mi-a arătat realitatea și m-a ajutat să văd că am nevoie de Isus. L-am acceptat, iar azi le vorbesc cu bucurie, despre Vestea care mi-a schimbat viața, oamenilor care nu îl cunosc pe Isus. Sunt fericiți.” Predicarea Evangheliei are o singură țință: salvarea oamenilor de la moarte. Semnul revenirii lui Hristos se împlinește și lumea este pregătită pentru secerișul final. Va veni foarte curând ziua în care Tatăl îi va spune Fiului: „Du-Te și adu-i acasă pe copiii Mei răscumpărați, pe cei care cred în Mine și care vor să Mă asculte chiar cu riscul de a-și pierde viața. Nu vreau să-i mai văd suferind și nu vreau să mai trăiesc fără ei. Masa este gata, ospățul este pregătit. Mai lipsesc doar invitații. Te rog, du-Te și adu-i.” Când va veni ziua aceea, vrei să fii gata să mergi împreună cu Isus? Răspunsul îți aparține.

1 C. Mervyn Maxwell, Revelation: Sus revelaciones [Apocalipsa: descoperirile ei] (Buenos Aires: Asociación Casa Editora Sudamericana, 1991), pag. 90. 2 Alejandro Bullón, Tercer milenio [Mileniul 3] (Buenos Aires: Asociación Casa Editora Sudamericana, 1998), pag. 65, 66. 3 Roy Gane, Who's Afraid of the Judgment? [Cine se teme de judecată?] (Boise, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 2006). Majoritatea creștinilor trec cu vederea faptul că această judecată este reală, iar majoritatea celor care cred că este reală nu înțeleg care este adevăratul ei scop. În cartea sa, Gane arată, pe baza cărții profetice a lui Daniel, că judecata de dinainte de venirea lui Hristos este un lucru bun pentru copiii lui Dumnezeu. Daniel 7,22 spune: „...a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților...” 4 Richard M. Davidson, „The Good News of Yom Kippur” [Vestea bună din Ziua Yom Kippur], Journal of the Adventist Theological Society 2, 1966, pag. 4-27. Davidson subliniază trei motive principale pentru care judecata este o veste bună: (1) pentru că așază din nou Evanghelia la locul cuvenit și îi oferă credinciosului siguranță și dreptate; (2) pentru că obține curățirea Sanctuarului ceresc, unde mijlocește Hristos; și (3) pentru că reabilitează caracterul lui Dumnezeu.

O persecuție ciudată „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24,9)

Două sute patruzeci de torțe umane aruncă asupra grădinilor palatului o lumină înfricoșătoare. Din balconul lui regal, Dioclețian urmărește cu satisfacție scena morții lor. Strigătele de agonie ale creștinilor care ard pe rug ajung până la urechile lui. De ce plătesc ei cu moartea? Pentru că au crezut în Isus Hristos și au ascultat Cuvântul Său.¹ Dioclețian se urcase pe tron de doi ani (303 î. Hr.). La început, a poruncit să fie arse toate Bibliile și să fie dărâmate bisericile. Cei care refuzau să renunțe la credința lor trebuiau omorâți, iar casele lor trebuiau arse. Istoria consemnează faptul că împăratul a poruncit să se ridice un monument cu inscripția următoare: „În cinstea

distrugerii superstiției creștine.” El a condus cea mai crudă persecuție din istorie.² Evenimentele din primele secole ale erei creștine fac parte dintr-o poveste tristă, de care nimeni nu vrea să-și a-mintească. Așa ceva nu avea să se repete niciodată, nu-i așa? Nu, nu-i așa. Persecuția a reapărut în Evul Mediu. De data aceasta, Biserica Creștină i-a persecutat pe credincioșii care insistau să studieze Biblia și care făceau din învățăturile ei singura regulă de credință și viață. Ei erau socotiți eretici, erau judecați și condamnați la moarte, fiindcă ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu. (Matei 24,9) Aceasta s-a întâmplat în urmă cu sute de ani. Astăzi, pare puțin probabil ca cineva să fie persecutat pentru convingerile lui religioase. Și totuși, Isus a declarat categoric că, la puțin timp înainte de revenirea Sa pe pământ, un grup de creștini va fi persecutat din cauza dorinței lor insistente de a asculta numai și numai de Biblie. În capitolul 5, când am analizat catastrofele naturale, am văzut că Isus a anunțat că vor apărea semne nemaiîntâlnite în soare, în lună și în stele. „Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate” (Marcu 13,24.25). Domnul a afirmat că aceste lucruri vor avea loc după „necazul acesta”. La ce necaz Se referă Isus? El singur explică despre ce necaz este vorba: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24,9; vezi și Apocalipsa 12) Să înțelegem de aici că, înainte de venirea lui Hristos, lumea va cunoaște o nouă persecuție? Ce fel de persecuție va fi? Care va fi cauza ei? Cei care iubesc adevărul nu pot rămâne indiferenți față de această problemă, întrucât este vorba despre destinul etern al fiecărei ființe umane. Înainte să răspundem la aceste întrebări, trebuie să ne amintim că, de-a lungul istoriei, Dumnezeu a avut și are un vrăjmaș expert în amăgire. El a încercat să preia conducerea neamului omenesc prin minciunile lui. Cartea Apocalipsa îl numește Diavolul și Satana (Apocalipsa 12,9). Ioan folosește în dreptul lui simbolul unui balaur (versetele 3, 9). Balaurul ademenește ca să-și ajungă scopurile. Prin minciună, el reușește să-i înșele pe mulți oameni și, dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și „pe cei aleși”, cum spune Domnul Isus Hristos. Ademenirile și înșelăciunile lui dau roade, dar nu și în ceea ce-i privește pe oamenii care studiază Biblia și care nu cred în amăgirile lui. Ce poate vrăjmașul să le facă? Înfuriat la culme, el recurge la persecuție. Ce nu poate să obțină într-un mod, se străduiește să obțină în altul. Cartea Apocalipsa vorbește despre această persecuție, iar Isus spune că ea reprezintă unul dintre semnele finale ale revenirii Lui pe pământ. Ioan spune că a văzut în viziune următoarele: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12,17). Cine este această femeie persecutată de balaur? Pe cine reprezintă ea? În Biblie, femeia este de multe ori simbolul unei biserici (vezi Apocalipsa 12,1; Efeseni 5,25-32; 2 Corinteni 11,2). Femeia curată, îmbrăcată în alb, reprezintă biserica lui Dumnezeu (Apocalipsa 12,1.5). Femeia imorală, îmbrăcată în stacojiu, reprezintă partea bisericii care a devenit vrăjmașul lui Dumnezeu (Apocalipsa 17). Femeia persecutată este simbolul oamenilor din biserică loiali lui Dumnezeu. Ioan o

descrie astfel: „În cer s-a arătat un semn mare, o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.” (Apocalipsa 12,1) Femeia aceasta [biserica] a fost persecutată de balaur [Satana] de-a lungul istoriei. El a atacat-o cu multă ură, pentru că ea a refuzat să accepte minciunile lui. Ea a ales să rămână de partea Cuvântului lui Dumnezeu. Ioan este un bun exemplu aici: el a fost exilat pe insula Patmos, unde a scris cartea Apocalipsa: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 1,9) Să observăm aici cele două motive pentru care a fost exilat Ioan: din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. Pe scurt, am putea să concentrăm cele două motive într-unul singur: iubirea lui față de Isus. Dacă îl iubești pe Domnul, este numai normal să fii credincios Cuvântului Său. Iar dacă respecti Cuvântul Său, nu poți accepta cu nici un chip înșelăciunile și minciunile pe care le născocesc balaurul. Lucrul acesta îl înfurie grozav pe vrăjmaș. Acesta este motivul pentru care îi persecută pe cei care insistă să asculte de învățăturile Bibliei. Persecuția aceasta nu este îndreptată împotriva acelor care doar se numesc creștini. Dacă sunt creștin, dar nu cunosc adevărul și urmează învățăturile false ale vrăjmașului, el nu are de ce să îmi vrea răul. Mă lasă în pace. Persecuția este numai pentru aceia care resping minciuna și care susțin ascultarea de învățăturile Bibliei. În vremea aceea, majoritatea va alege varianta mai comodă. Între timp, cei care rămân de partea învățăturilor Bibliei vor începe să fie considerați fanatici, încăpățânați și politic incorecți. Oare există în zilele noastre o persoană care să fie mai desconsiderată decât cea considerată incorectă din punct de vedere politic? Nu-i așa că se apreciază că aceia care refuză să coboare standardele, care nu își negociază principiile, care refuză să creadă ceea ce crede majoritatea și să accepte ceea ce acceptă majoritatea încalcă regulile corectitudinii politice? Încăpățânarea acestor oameni persecutați este legată de o problemă pe care marea majoritate o ia drept un detaliu minor. În Apocalipsa 12,17, balaurul o persecută pe femeie și pe „rămășița seminței ei”, adică biserica din timpul sfârșitului, care insistă să asculte de Dumnezeu, după poruncile din Cuvântul Său. Să observăm că biserica din vremea sfârșitului are două caracteristici: ea păzește poruncile lui Dumnezeu și ține mărturia lui Isus (Apocalipsa 12,17; 14,12). Acesta a fost și motivul pentru care Ioan a fost exilat pe insula Patmos: loialitatea față de Dumnezeu și ascultarea de El și de Cuvântul Lui. Astăzi, mulți cred că poruncile lui Dumnezeu nu mai sunt valabile pentru creștini. Mulți susțin că Legea a fost ținută pe cruce și că, prin urmare, creștinii nu trebuie să o mai țină. Rămășița însă se distinge de mulțime tocmai prin faptul că insistă să-l fie credincioasă lui Isus și să asculte de porunci. Chiar dacă pare un detaliu minor, ascultarea de principiile eterne din Cuvântul lui Dumnezeu nu se negociază. În Apocalipsa 13, balaurul apare din nou. Aici îi încredințează puterea unei ființe ciudate: o fiară. În profeție, „fiara” este simbolul unei împărății sau al unei puteri (vezi, spre exemplu, Daniel 7,16.17). Ioan spune

următoarele despre această fiară: „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” (Apocalipsa 13,7) Această putere începe să persecute pe poporul lui Dumnezeu. Oamenii i se închină și este, așadar, o putere religioasă. „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris... în cartea vieții Mielului.” (versetul 8) Potrivit cărții Apocalipsa, în zilele din urmă, o anumită putere religioasă va obține o mare autoritate. Va fi adorată și respectată de mulțimi întregi, va fi urmată și lăudată de împărați și de prinți. Dar, în același timp, ea îi va persecuta pe cei care nu acceptă autoritatea ei și care nu i se supun. Cine va respinge autoritatea fiarei? Cei care insistă să-l rămână credincioși lui Isus și Cuvântului Său. Dar să notăm și un alt aspect: profeția declară, de asemenea, că în zilele finale ale lumii noastre va apărea o putere politică ce va susține puterea religioasă falsă. Este fiara a doua din Apocalipsa 13, cea care a primit autoritatea din partea balaurului. Apostolul Ioan o descrie astfel: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.” (versetele 11-17) Oamenii nu vor putea nici măcar să cumpere sau să vândă, dacă nu au „semnul fiarei”. Ca să înțelegem ce înseamnă acest semn, trebuie mai întâi să vedem ce înseamnă „semnul lui Dumnezeu”. Dacă este adevărat că balaurul își însemnează urmașii, atunci este adevărat și că Dumnezeu îi însemnează pe copiii Lui credincioși și ascultători, adică pe aceia pe care El îi numește „sfinți”. Ioan a declarat: „După aceea, am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac” (Apocalipsa 7,1). Versetul acesta ne vorbește despre distrugerea finală a pământului, care va avea loc la a doua venire a lui Hristos. Patru îngeri țin cele patru vânturi ale distrugerii. De ce? Răspunsul se găsește în versetul imediat următor: „Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: 'Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!'” (versetele 2, 3) Chiar în clipa aceasta, trăim unul dintre cele mai importante momente din istoria lumii, un eveniment despre care, din nefericire, prea puțini știu. Cei care primesc pecetea lui Dumnezeu vor scăpa de distrugerea finală, după cum spune Ioan: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 14,9.10) Cartea Apocalipsa prezintă doi mai conducători. Amândoi au adepți. Amândoi își marchează adepții. Balaurul își însemnează urmașii cu semnul fiarei. Isus îi marchează cu pecetea sau sigiliul lui Dumnezeu. Care este sigiliul lui Dumnezeu? Dacă răspundem la această întrebare, vom putea afla și care este semnul fiarei. Sigiliul este un semn de identificare. El specifică titlul sau poziția pe care o deține persoana

care îl aplică și zona în care are autoritate. Sigiliul lui Dumnezeu are drept temei autoritatea Sa – Legea Sa și principiile eterne ale guvernării Sale divine. Semnul fiarei se întemeiază, de asemenea, pe o presupusă autoritate – pe hotărârile și pe principiile false ale vrăjmașului. Sigiliul lui Dumnezeu este indiciul dorinței Sale de a ne salva. Semnul fiarei are în spate dorința acesteia de a distruge. În spatele sigiliului lui Dumnezeu se află Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în vreme ce în spatele semnelor fiarei se află balaurul, fiara și profetul mincinos (vezi Apocalipsa 16). Pecetea lui Dumnezeu este primită de cei care „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalipsa 7,14). Semnul fiarei este primit de cei care se închină puterii înșelătoare care pretinde pe nedrept că are autoritate divină. Biblia conține câteva versete care vorbesc despre sigiliul lui Dumnezeu. Unul dintre ele declară astfel: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru!” (Ezechiel 20,20) Potrivit acestui pasaj, Sabatul este pentru Biserica Creștină un semn al ascultării. Dumnezeu nu l-a dat Sabatul numai evreilor. El a stabilit această zi la Creațiune (Geneza 2,1-3), iar poporul lui Dumnezeu l-a păzit chiar și înainte ca Domnul să îl includă în Cele Zece Porunci date pe Muntele Sinai (Exod 16,23-30). Isus l-a păzit (Luca 4,16). Apostolii au ținut Sabatul și înainte de răstignire și apoi, după învierea lui Isus și înălțarea Sa la cer (Fapte 18,1-5). Scriitorul Epistolei către Evrei spune: „Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: 'Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.'... Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.” (Evrei 4,4-9) Vrăjmașul cunoaște Biblia. El știe ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Dar el este de la început un mincinos, un dușman al adevărului. Ce face el, de fapt? El ascunde adevărul, îl amestecă subtil cu o minciună și apoi îl înfățișează folosind metoda lui tipică: ademenirea. Rezultatul: mulțimile îl urmează, ascultându-l și crezând învățătura lui. O altă categorie de oameni însă îl iubesc pe Isus și ascultă de poruncile Lui. Ei nu se lasă înșelați. Prețul ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu și al credincioșiei față de Isus va fi foarte mare. Balaurul își va revărsa toată furia asupra lor. Recurgând la presiuni religioase și politice, el va porni cea mai mare persecuție religioasă din toate timpurile. Profetia așa ne spune și nu putem să o evităm. Ea va fi însă o dovadă în plus a revenirii iminente a lui Hristos. Profetul Daniel a spus: „Aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta.” (Daniel 12,1) Isus a spus că persecuția aceasta va avea loc înainte de marile fenomene naturale, care vor afecta soarele, luna și stelele. Luca ne spune următoarele: „Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciumi; vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari în cer. Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni... vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu... Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri, și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu” (Luca 21,11-17). Observăm aici că este vorba despre o persecuție dură, de mari proporții. Frații și surorile se vor trăda unii pe alții, părinții își vor trăda copiii, iar oamenii se vor întoarce împotriva prietenilor lor. Este adevărat că Isus S-a

referit în primul rând la persecuția creștinilor care aveau să sufere sub dominația romană, în primul secol al erei creștine, dar la fel de adevărat este și faptul că persecuția se va repeta în ultimele zile ale istoriei pământului. Să nu uităm că Domnul dorea să răspundă la întrebarea ucenicilor legată de distrugerea Templului și de sfârșitul lumii. Această ultimă persecuție va fi cea mai rea și cea mai dură din toate timpurile. Oameni nevinovați vor fi umiliți și maltratați fiindcă refuză să se supună puterii religioase dominante. Autoritatea politică va susține această activitate. Iar în spatele lor va fi balaurul. Să ne întoarcem la sigiliul lui Dumnezeu. După cum am văzut, Biblia ne spune că sigiliul acesta este Sabatul, adică sâmbăta, a șaptea zi a săptămânii. Odată descoperit acest lucru, putem să aflăm care este semnul fiarei. Pentru aceasta, să revenim la Apocalipsa 13. Să nu uităm că aici se vorbește și despre o putere religioasă și despre o putere politică. Aceasta din urmă „amăgea pe locuitorii pământului prin semnele care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei.” (Apocalipsa 13,14) Pe scenă intră acum un alt personaj simbolic: icoana fiarei. O icoană este o reprezentare sau un simbol al unei persoane sau al unui obiect. Drapelul țării tale îți amintește de țara ta, fiindcă steagul este un simbol. Tot la fel, dacă autoritatea lui Dumnezeu este exprimată prin intermediul unui sigiliu și dacă sigiliul acesta este Sabatul, atunci care este semnul fiarei, sigiliul care reprezintă autoritatea vrăjmașului lui Dumnezeu? Trebuie să fie o contrafacere a Sabatului lui Dumnezeu – o altă zi de închinare. Mai întâi de toate, nu trebuie să uităm că în Biblie nu se găsește nici măcar un verset în care să se spună că ziua a șaptea nu mai este adevărata zi de odihnă. La un moment dat în istorie, a apărut cineva care a pretins că are autoritatea divină de a schimba păzirea Sabatului cu păzirea altei zile: duminica. Mulți oameni cred cu sinceritate că păzesc duminica întrucât Isus a înviat în această zi. Este adevărat că Învierea a avut loc duminica, dar Biblia nu spune că Sabatul nu mai este sfânt din această cauză și că acum duminica ar fi ziua de odihnă și de închinare. Duminica provine din păgânism. În timpul Imperiului Roman, cei care se închinau la soare considerau că duminica era o zi specială. Acesta este motivul pentru care, în unele limbi, denumirea pentru această zi este „ziua soarelui” (n. tr. Sunday: sun = soare, day = zi).³ Păzirea duminicii de către Biserica Creștină a început după mulți ani de la înălțarea lui Isus la cer și de la moartea apostolilor. Iată factorii care au determinat această schimbare. Un factor a fost lupta evreilor de eliberare de sub ocupația romană. Autoritățile romane îi arestau pe evrei, iar creștinii, care păzeau tot Sabatul, au fost luați odată cu ei. Pentru a nu mai fi confundați cu evreii, creștinii au început să se închine duminica. Biblia însă nu susține această schimbare.⁴ Duminica a fost acceptată în mod oficial ca zi de odihnă în Biserica Creștină, în anul 331, când împăratul Constantin a acceptat creștinismul. Influența împăratului a fost hotărâtoare în stabilirea duminicii ca zi oficială de închinare. Astăzi, Biserica Catolică admite fără ezitare că a schimbat Sabatul în duminică. O publicație oficială a Bisericii declară: „Închinarea în ziua de duminică nu se bazează pe Scriptură, ci pe tradiție și a fost instituită de Biserica Catolică.”⁵ Catehismul catolic susține

aceeași idee: „Noi păzim duminica și nu sâmbăta fiindcă Biserica Catolică a transferat solemnitatea Sabatului asupra duminicii.”⁶ Biserica Romană admite că este răspunzătoare pentru schimbarea Sabatului în duminică. Dar mai este ceva. Istoria consemnează faptul că Biserica Romană a făcut acest transfer, însă realitatea este alta. Adevăratul autor al schimbării este vrăjmașul lui Dumnezeu. O zi de închinare nu înseamnă neapărat că ea este mai bună decât altă zi de închinare. Ceea ce contează este ce reprezintă ziua de închinare. Ziua a șaptea este ziua lui Hristos. Ea este semnul puterii și al autorității Sale. El Însuși a spus: „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” (Marcu 2,28) El a mai spus și prin profetul Ezechiel: „Sfințiți Sabatele Mele... ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru!” (Ezechiel 20,20) Păzirea primei zile a săptămânii ca zi de odihnă este o invenție a oamenilor. Este un atac asupra autorității lui Isus. Dar păzirea zilei a șaptea este un semn al loialității față de Hristos. Respectarea primei zile a săptămânii înseamnă, în cele din urmă, lipsă de loialitate. Dacă respectăm Sabatul, mergem pe urmele lui Isus. Când înlocuim ziua poruncită de Dumnezeu cu duminica, ne abatem de la învățătura Bibliei. Profetul Osea ne amintește: „Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepti umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele.” (Osea 14,9) Dacă privești la lumea noastră, ai impresia că persecuția, ca semn al revenirii lui Hristos, nu se va împlini niciodată. Cine s-ar încumeta să persecute azi pe cineva de aceeași credință? Astăzi ne bucurăm de libertate religioasă. Oamenii nu au avut niciodată atât de mult respect față de drepturile omului. Mișcările sociale nenumărate apără drepturile minorităților pe aproape tot globul. Cum este posibil ca cineva să fie persecutat doar pentru faptul că ține Sabatul? Din perspectivă omenească, lucrul acesta pare imposibil. Cu toate acestea, Biblia spune că persecuția va fi unul dintre ultimele semne care se vor împlini chiar înainte de revenirea glorioasă a lui Isus. Ea va veni pe neașteptate, în mod surprinzător. Dar va fi o persecuție reală. Ți-este teamă de persecuția pe care o prezice Scriptura? Nu ai de ce. Domnul Isus va avea grijă de toți copiii Lui credincioși. Citește făgăduința aceasta, care îți vorbește despre purtarea Sa de grijă: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcări obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc.” (Isaia 40,29-31) Dumnezeu nu numai că va avea grijă de tine și îți va da putere. Iată ce ți-a mai promis: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24,21.22) Dumnezeu Însuși îți promite că va scurta perioada de criză din zilele finale, de dragul poporului Său. Toate semnele revenirii lui Hristos, pe care le-am studiat până acum, se împlinesc chiar sub ochii noștri. La fel se va întâmpla și cu acest semn, chiar dacă unora li se pare imposibil. Când va veni persecuția, tu de partea cui vei fi? Din care categorie vei face parte: din categoria persecutorilor sau din categoria celor persecutați? Răspunsul îți aparține.

1 Marta Sordi, *Los cristianos y el Imperio Romano* [Creștinii și Imperiul Roman] (Madrid: Ediciones Encuentro, 1988), pag. 119-129. 2 Ramsay MacMullen, *Christianity and Paganism in the Fourth to Eighth Centuries* [Creștinismul și păgânismul între secolele al IV-lea și al VIII-lea] (New Haven: Yale University Press, 1997), pag. 1-31. 3 *Deus Sol Invictus*, adică „zeul soare invincibil”, era o zeitate oficial recunoscută în Imperiul Roman, târziu. Câțiva împărați, care l-au precedat la tron pe Constantin, au poruncit ca monedele imperiale să poarte inscripția SOLI INVICTO COMITI, pretinzând astfel că zeul soare era un protector al Împăratului. Constantin era deosebit de devotat acestui zeu, iar pe monedele bătute în vremea lui apar elemente legate de Sol Invictus până în anul 323 d. Hr. Pe 7 martie 321, Constantin hotărăște ca dies Solis (ziua soarelui) să fie ziua de odihnă. În *Código Justiniano* 3.12.2 citim: „Imperator Constantinus: În venerabila zi a Soarelui, magistrații și poporul care locuiește în orașe să se odihnească, iar atelierelor să se închidă. La sate însă, persoanele care se ocupă cu agricultura își pot continua activitatea nestingerite și după lege, întrucât este posibil ca altă zi să nu fie bună pentru cules cerealele sau pentru sădit via; și, dacă trece momentul potrivit pentru aceste activități, bunățile cerului se pot pierde.” (http://es.wikipedia.org/wiki/Sol_Invictus). 4 Vezi și alte declarații ale Bisericii Romano-Catolice și ale bisericilor protestante privitoare la problema zilei de odihnă pe pagina <http://www.amightywind.com/wolves/sabbathchanged.htm> 5 Catholic Record, 17 septembrie 1892. 6 *A Doctrinal Catechism*, ediția din 1957, pag. 50.

Când va veni Hristos?

„Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” (Matei 24,36-39)

Am crescut într-o familie cu șapte copii. Tata era miner și venea acasă o dată la două săptămâni. Înainte de pleca înapoi la lucru, ne lăsa o listă cu lucrurile pe care trebuia să le facem până când se întorcea. Ne lăsa de făcut treburi pentru fiecare zi, dar de obicei făceam totul în ultimul minut. Când sosea ziua în care tata trebuia să vină acasă, împărțeam sarcinile între noi și făceam totul în câteva ore. Tata credea că suntem niște copii foarte ascultători. Dar se înșela. Într-o zi, s-a întâmplat ceva neplăcut la mină, iar compania i-a trimis pe mineri acasă. Tata a venit acasă pe neașteptate. Când a intrat în casă, a descoperit cu surprindere trista realitate: copiii lui nu erau atât de ascultători precum crezuse. Tata era doar un om. El nu cunoștea gândurile copiilor lui. Dar Dumnezeu este altfel. Mulți oameni se întreabă de ce nu ne-a spus Isus ziua și ora exactă când Se va întoarce. În opinia mea, nu ne-a spus din cauza inimii înșelătoare a omului. Dacă am ști momentul acela cu precizie, nu am ține seama decât în ultima clipă de sfaturile pe care ni le-a dat cu privire la modul în care trebuie să trăim. Cu câteva ore înainte de sosirea programată, am încerca să ne pregătim în grabă. Lucrul acesta nu ne-

ar face bine. De aceea, Isus a preferat să ne ia prin surprindere. El a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Matei 24,36) Isus a spus că, în preajma revenirii Sale, va fi la fel ca în vremea lui Noe: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” (versetele 37-39) Nu este greșit să te căsătorești. Căsătoriile nu sunt un semn al revenirii lui Hristos. Ideea de bază este că revenirea lui Isus va fi o surpriză. Atunci când va avea loc, oamenii vor trăi la fel ca întotdeauna. Numai câțiva oameni vor ține seama de semnele timpului. Așa a fost în zilele lui Noe. Oamenii erau atât de ocupați să trăiască, încât nu mai aveau timp pentru Dumnezeu. Noe le-a spus că lumea, așa cum o cunoșteau ei, se va sfârși printr-un potop, dar nimeni nu l-a crezut. Ei îl considerau nebun și făceau glume pe seama lui. Mesajul lui Noe nu era popular. Dacă l-ar fi acceptat, ar fi riscat să fie ridiculizați. Tot la fel se întâmplă și în lumea postmodernă, contemporană: mesajul Bibliei pare ciudat. Unii spun că nu are nici o importanță. Tot la fel era și în vremea apostolului Pavel: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1,18) Noe a predicat timp de 120 de ani. La început, probabil că mulți au crezut mesajul lui. Unii chiar l-au ajutat să construiască arca. Alții poate că au donat bani și materiale ca să-l ajute să-și îndeplinească misiunea. Însă potopul întârzia să vină. Au trecut mai mulți ani. Nimeni nu mai credea că va veni un potop. În cele din urmă, singurii care s-au pregătit și au intrat în corabie au fost Noe, soția lui și cei trei băieți ai lor, cu soțiile lor. Doar atât. Unde erau oamenii care crezuseră? S-au descurajat. Cu timpul, credința lor s-a stins. Apoi, într-o zi ca oricare alta, când nimeni nu se aștepta la nimic deosebit, s-a întâmplat ceva nemaipomenit. A apărut pe cer ceva neobișnuit: un nor mic, care s-a făcut din ce în ce mai mare și mai întunecos, până când a acoperit cerul de la un capăt la altul. Tunetele zguduiau cerul. Fulgerele scăpărau pe întinderea întunecată a bolții cerești. Apoi, toți și-au amintit de Noe, bătrânul „nebun” care își construise o arcă, și toți au alergat spre ea. Au cerut să fie lăsați înăuntru, dar Dumnezeu închisese ușa corabiei și nici un om nu putea să o mai deschidă. Biblia ne spune: „N-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți; tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” (Matei 24,39) Ai observat ce spune Biblia despre oamenii de atunci? Ei nu s-au pregătit înainte ca potopul să vină. Când Isus va reveni, mulți se vor găsi în aceeași situație. Apostolul Petru spune că, înainte de a Doua Venire, istoria se va repeta: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori... și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!”, (2 Petru 3,3.4) Mulți vor lua în râs ideea revenirii lui Isus. Ei vor insista că niciodată nu va avea loc așa ceva și că lucrurile vor merge înainte ca și până acum. Prin urmare, ei vor considera că oamenii care se pregătesc pentru a doua venire a lui Hristos

trăiesc pe altă lume. Petru încearcă să ne explice motivul aparentei întârzieri astfel: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (versetele 8, 9) Din cuvintele lui Petru, putem reține două idei. Prima idee este faptul că viața omului este scurtă. Cât trăiește un om în ziua de azi? Recent, o femeie din Japonia a murit la vârsta de 113 ani.¹ Dar ce înseamnă 113 ani în comparație cu veșnicia lui Dumnezeu? Așadar, venirea lui Isus nu este amânată. Oamenii nu trăiesc decât o fracțiune de secundă în comparație cu veșnicia lui Dumnezeu. Al doilea gând este legat de răbdarea lui Dumnezeu. El îi iubește pe oameni. Dacă ar fi după El, toți oamenii ar fi salvați, însă este nevoie ca fiecare să decidă personal dacă vrea sau nu vrea să fie salvat. Nimeni nu poate decide în locul altuia. Dumnezeu i-a înzestrat pe bărbați și pe femei cu libertatea de a alege. El îi încurajează să aleagă. Le arată clar în Cuvântul Său ce alternative au, însă ei trebuie să ia decizia singuri. Totuși, faptul că Dumnezeu iubește oamenii și are răbdare cu ei nu înseamnă că nu Se va întoarce sau că îi va aștepta la nesfârșit să aleagă. Petru continuă: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (versetul 10). Întâlnim aici din nou elementul surpriză. Hoții nu ne anunță în prealabil ziua când ne vor sparge casa. Știm că sunt undeva pe afară, dar nu știm exact când vor încerca să intre. Petru compară revenirea lui Isus cu acțiunea neașteptată a hoților. Punctul comun aici este elementul surpriză. Isus dorește ca poporul Său să fie gata tot timpul. Din acest motiv, El a zis: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21,34-36) Odată, am stat de vorbă cu un bărbat care nu știa nimic despre Biblie. Călătoream cu același avion și firul discuției a ajuns la teme spirituale. Ne-am împărtășit concepția personală despre viață. I-am spus că am credința că Hristos va reveni și că Își va întemeia Împărăția veșnică.

— Eu prefer să trăiesc în lumea reală, mi-a spus el. Raiul este ceva prea abstract și pare a fi legat de viitorul îndepărtat. Nu știu dacă voi apuca vreodată ziua aceea. Ca mai toți oamenii din lumea noastră, și acest bărbat se gândea numai la clipa prezentă. După părerea lui, nu se merita să te gândești la rai, atâta timp cât pe pământ se întâmplă mereu lucruri interesante.

— Viața este scurtă, mi-a spus el în concluzie, și nu o putem pierde crezând în niște iluzii. Trebuie să fim realiști. Trebuie să fim realiști? Atunci, ca să împrumut o ilustrație folosită de un alt autor, dă-mi voie să-ți spun ceva. Să presupunem că ajungem la vârsta de 100 de ani și că ne apropiem de sfârșitul vieții. Să admitem pentru o clipă că bărbatul cu care am stat de

vorbă are dreptate: cerul nu există, iar venirea lui Hristos este o iluzie. Nu există viață veșnică. Nimic. Atunci ce am de pierdut dacă nu există nimic? Nimic! Nu am de pierdut absolut nimic. Dar să presupunem acum că, în ultima clipă, descoperim că Biblia are dreptate. Raiul există cu adevărat, viața veșnică este o realitate, iar Hristos Se întoarce într-adevăr ca să-i ia cu El pe cei pregătiți. În cazul acesta, prietenul meu din avion pierde totul. Este un raționament simplu, corect și adevărat. Foarte curând, va veni o zi când oamenii se vor trezi, ca de obicei, ca să își continue activitățile obișnuite. În fabrici, angajații își vor îndeplini îndatoririle. Cluburile și sălile de spectacol vor fi arhipline. Oamenii vor face lucruri bune sau rele, urmându-și cu pasiune aspirațiile, ca întotdeauna. Nimic ieșit din comun până aici. Nimic deosebit. La fel ca în zilele lui Noe. Pe neașteptate, la orizont va apărea un nor mic. El se va face din ce în ce mai mare, de la o secundă la alta. Pământul se va cutremura din temelii. Ioan a descris scena aceasta astfel: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele. Și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: 'Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?'”, (Apocalipsa 6,12-17) Unii oameni fug înspăimântați, dar cei care au crezut în a Doua Venire și care s-au pregătit pentru ea își ridică brațele și exclamă: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam; acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui.” (Isaia 25,9) În anul 1942, într-o dimineață răcoroasă, un tânăr dintr-un lagăr de concentrare a privit prin gardul de sârmă ghimpată și a văzut o față care i s-a părut frumoasă ca lumina soarelui. Tânăra l-a observat și ea și inima i-a tresărit. Ca să-i arate că îi pasă de el, ea i-a aruncat un măr roșu peste gard. Mărul i-a adus viață, speranță și dragoste. L-a ridicat de jos și lumea lui întunecată s-a luminat dintr-odată. Fața angelică și zâmbetul timid al tinerei i s-au imprimat în memorie. A doua zi, s-a grăbit să o vadă din nou. S-a apropiat de gard și a zărit-o. Fata îl aștepta pe cel care îi atinsese inima, ținând în mână un alt măr roșu. Era foarte frig, iar vântul gemea trist. Însă inimile acestor tineri erau încălzite de dragostea al cărei mesager era mărul roșu. Incidentul s-a repetat mai multe zile la rând. Doi tineri, unul de o parte a gardului, iar celălalt de cealaltă parte, se căutau cu nerăbdare. Doar un minut în fiecare zi. Întâlnirea aceasta era pentru ei ca o scânteie a speranței. Într-o zi, tânărul a anunțat-o cu tristețe:

— Măine să nu-mi mai aduci măr. Nu voi mai fi aici. Vor să mă trimită în alt lagăr. Băiatul a plecat în după-amiaza aceea cu inima frântă. Din ziua aceea, chipul frumos al fetei îi revenea în minte de fiecare dată când suferea.

Ochii ei, puținele cuvinte pe care le schimbaseră, mărușu erau pentru el ca o rază binefăcătoare, în mijlocul unei mări nesfârșite de tristețe. Familia lui pierise în război și viața lui era aproape distrusă, dar chiar și în cele mai întunecate ceasuri, chipul fetei cu zâmbetul timid i-a adus bucurie, curaj și speranță. Anii au trecut. Într-o zi, doi adulți se întâlnesc, din întâmplare, într-un restaurant din Statele Unite și încep să-și depene povestea vieții.

— Unde erai în timpul războiului? a întrebat femeia.

— Eram într-un lagăr de concentrare din Germania, i-a răspuns el.

— Îmi amintesc că i-am aruncat de câteva ori niște mere peste gard unui băiat din lagăr, își aminti ea. Foarte emoționat, bărbatul zise:

— Băiatul acela ți-a zis cumva, într-o zi, să nu-i mai aduci mere, pentru că urma să fie transferat într-un alt lagăr?

— Da, dar de unde știi? Privind-o în ochi cu multă bucurie, el i-a zis:

— Eu sunt băiatul acela. Urmează o clipă de tăcere. Atât de multe amintiri, atâta nostalgie, atât de multă bucurie că s-au reîntâlnit! Cuvintele parcă refuzau să se lase rostite, dar el a continuat:

— M-au despărțit de tine în ziua aceea, dar am știut că într-o zi te voi revedea. Vrei să te căsătorești cu mine? Ea a răspuns în șoaptă:

— Da, de o mie de ori, da.² Lumea este ca un măr copt, gata să fie cules. Hristos Se întoarce ca să pună capăt istoriei îndelungate a păcatului. El vine să te ia acasă, vine să îți spună că a așteptat cu nerăbdare ziua în care să te ia acasă cu El. Ai un loc pregătit în ceruri. Ești așteptat. Isus te prețuiește. Ești important pentru El. Împărtășește-I Lui bucuriile, durerile, luptele și slăbiciunile tale, calitățile și greșelile tale. El te-a prețuit atât de mult, încât a venit pe pământ ca să moară pentru tine pe cruce și va reveni ca să te ia acasă cu El. Ești gata? Răspunsul îți aparține.

SFÂRȘIT